

THE STANDARD BEARER

EDITORIAL STAFF

H. Danhof

H. Hoeksema

G. M. Ophoff

B. J. Danhof

G. Van Beek

Reformed Semi-Monthly

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE
PUBLISHING ASSOCIATION,
GRAND RAPIDS, MICH.

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Subscription communications should be addressed to J. H. Vander Vennen, 1061 Dunham St., S.E., Grand Rapids, Mich. Communications relative to contents of Magazine should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1213 Sherman St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. 3, No. 6

DECEMBER 15, 1926

Subscription Price, \$2.50

MEDITATION

FATHER'S KINGDOM

Thy kingdom come.—Matt 6:10.

Abba Father!

Our Father, Who art near us, yet also exalted in the highest heavens!

We still approach Thee, to worship, to pray, to pour out our hearts before Thee; fill our hearts with Thy grace, by Thy Spirit, that our petitions may rise to Thee as sweetest incense and the lifting up of our hearts may be well-pleasing to Thee!

We pray that Thy Kingdom may come!

Nay, Father, we do not doubt Thy present dominion, and our prayer does not simply sigh for Thy supremacy over all things.

For Thou art God and everlasting is Thy throne, established forever in the heavens, immoveably. Never was, never is, never will be interrupted Thy sovereign reign, neither is there nook or spot in all the wide world where the creature can withdraw himself from the power of Thy sceptre. Thou swayest the rod of Thy dominion far and wide thru the circle of the universe even to its remotest boundaries, and there is no creature that can do ought against Thy sovereign rule. If our thoughts ascend to the heavens of glory, there the innumerable hosts stand in awe before Thee and wait for the Word that proceedeth from Thy mouth to hasten and obey. If we direct our contemplation to the endless variety and riches of the firmament, all the great and glorious worlds that continually plow their way through its blue ocean constantly obey Thy commandment. If we let our eyes wander over the earth and consider the innumerable creatures Thou has formed in it, there is not one among them all, but has respect unto Thine ordinances or bows before Thy sovereign will. When Thou speakest the mountains tremble before Thy voice and the rocks of the earth do quake upon the thunder of Thy word. According to Thy will do the rivers flow and the ocean's billows roll. By Thy commandment does the lark ascend to

meet the golden rays of the morning-sun, gladly singing to Thy praise; and by Thy power do the lions cause the forests to tremble by the voice of their roaring. As Thy Word goeth forth the meadows are covered with velvety green, the flowers grow and display the beauty of their garment, the trees sprout and offer their fruit, the harvest ripens into golden grain. By Thee the lightning flashes from one end of the heaven to the other, the thunder claps and peals and rolls....

Lord, Father-Lord, how wonderful is Thy power and how undisputed Thy dominion and how awful Thy majesty in all the wide dominion of Thy kingdom!

Men sometimes vainly imagine that they can rise against Thee in rebellion and wrest the sceptre of the universe from Thy Almighty hands. But Thou only sittest in the heavens and laughest at their vanity and littleness. Are they not the axe with which Thou hewest, and when they have served Thy purpose does not Thy hand cast them into the fire as a tool, with which Thou didst accomplish Thy good pleasure? The devil and his host exalt themselves against Thee. They rave and foam and exert all their power, forgetting in the foolishness of their darkened understanding that they have no power but from Thee, and that they cannot stir but by Thy bidding; and imagining that they can frustrate Thy counsel. But when all is over, and their raving shall have ceased and their battle shall have come to an end, shall not all the world know, that they have been but instruments in Thy powerful hands, and that their every move served its purpose according to Thy will and counsel?....

Father, our Father, Thou art King forever and Thy dominion is an everlasting dominion.

We do not doubt Thy present, Thy universal, Thy eternal reign....

Yet, Father, we, the children of Thy grace pray:
Thy Kingdom come!

Our Father, which art in heaven!
Thy Kingdom is, yet it is not!

It is present, yet it is future; it is with us, yet it is coming, coming, always coming, till all Thy counsel may be accomplished!

Didst not Thou in Thy everlasting counsel ordain the heavenly Kingdom of which the earthy kingdom is but a faint picture? Was it not Thy eternal good pleasure, that all things, both they that are in heaven and that are in the earth should be united in heavenly glory in Jesus, our Lord, Thy Son, Immanuel? Shall not, according to Thy promise, the heavens and the earth be united and renewed and in those new heavens and that new earth perfect righteousness dwell?....

Father, our Father, for that Kingdom we pray!

For the Kingdom of light and love, in the which Thou art our Father-King and we Thy children-subjects in Christ Jesus our Lord, in which Thou art our Friend-Sovereign and we Thy Friend-servants, through Him Who in loving obedience humbled Himself to deepest hell and was raised to highest heavens. For the Kingdom in which every inmost thought of us knows Thee, every inmost desire of us yearns after Thee, every act of our will is to obey Thee, not in the spirit of bondage again to fear, but in the Spirit of adoption, whereby we cry: Abba, Father! For the Kingdom, in the which our Lord Jesus Christ is the great Viceroy, Lord of lords, Head of all, though subject to Thee, our Father, that Thou mayest be all in all. For the Kingdom in which we shall be a perfected royal priesthood and priestly kingdom and shall sit in Christ's throne with Him even as He sitteth in His Father's throne. For the Kingdom in which all creatures shall participate, rejoicing in the liberty of the children of God, in which all shall be harmony and that heavenly, light and that without darkness, life and that eternal, joy without sorrow, song without weeping, righteousness without sin, holiness without pollution, knowledge face to face....

That Kingdom of Thine, Father, let it come, we pray!

All the more fervently we pray, because once we were subjects of another kingdom, servants of another sovereign, slaves of the Despot of Darkness. Willingly though foolishly we had chosen his service instead of Thine and we subjected ourselves, soul and body, to him, who is the murderer from the beginning. He reigned over us. Under his dominion we were in death's dark prison, though we knew it not, for death also reigned within; we were shackled in bonds of sin and corruption, though we felt it not, for our inmost heart loved those very shackles; we were filled with darkness, hatred of Thee and enmity of one-another, corruption and impurity, the lie and unrighteousness, ignorance and all iniquity. We thrived in the sphere of lawlessness, idolatry, adultery, thievery, murder, pride, deceit. It was darkness within and darkness without and in the darkness we felt ourselves at home. We cared not for Thy precepts we knew not the beauty of Thy face, we longed not for Thy communion, we hated the light....

For Thy Name's sake, Father, forgive; remember not the sins of our former state!

But Thou, Father in heaven, didst not abandon Thy eternal purpose, according to which Thou hadst anointed a King over Zion, Thy holy hill, under Whom all things

in heaven and earth would be united in everlasting heavenly glory. Thou didst send Him and He came to do Thy will! He fought Thy battle, fought it with the powers of darkness, fought it by perfect obedience and deepest humiliation, fought it by entering into the prison of our death and misery. He fought and was victorious, wrested dominion from him that had the power of death and laid the foundation of Thy eternal Kingdom in the righteousness of His own blood. And, Thou, Father, didst fulfill Thy promises unto Him, gavest Him glory and honor and dominion with all power in heaven and on earth, and exaltedst Him at Thy right hand of power....

Thus, Father in heaven, Thy Kingdom is come.

It is founded, it is established in the precious blood of our Lord and King, it is also realized in the highest heavens, we know, in the glory and power our Redeemer hath with Thee in heaven.

It is come even in our hearts. For by the power of His Spirit our Lord and Redeemer invaded the domain of our hearts, put down the throne of the Prince of darkness established there, broke the shackles of sin and death, liberated us and raised Thy throne, His own throne to have dominion over the very issues of our life. He created within us new life, His own life, the beginning of the life of Thy eternal Kingdom of heavenly glory, of light and love and joy and communion. And now, it is our greatest joy and our only comfort, that we belong no more to our former master, but with body and soul, in life and death, for time and eternity are the property of our faithful Saviour.

Thru Him we are Thine, O Father, Thine in love, Thine to serve Thee, to consecrate ourselves, to dedicate our all to Thee forever and ever!

Such, our Father, we feel to be the deepest longing of our heart. Such is our strife and battle.

And because of this living aspiration we approach Thee and pray:

Thy Kingdom come!

Abba, Father!

Glorious Father!

We pray, because, though Thy Kingdom is come, yet it is *not* come!

It is come in Jesus, it is founded in His blood, it is present with Him in heaven, we know; it is come again from heaven, for we feel its power and in the midst of the world we wear the blood-sprinkled garments of its citizens....

Yet, we still sigh for its coming, for its final coming, for its coming in perfection and glory!

We sigh, because we are delivered and yet not delivered, because we are free and yet not free, because we live and yet we die, because we are holy and yet so unholy, because we are heavenly and yet earthy; because, though we are the King's children, yet we are clothed in sackcloth; because, though we are heirs of a glory eternal, yet we wander as strangers in a strange land...

We are free, liberated from the bonds of sin and death; in our deepest heart we are conscious of the victorious power of the Lord Christ! we have the new life of the heavenly Kingdom living and operating within us; the love of God is spread abroad in our hearts; yet, Father, we are not wholly free, not wholly light and love, for the power of our former dominion still battles for supremacy within us, enticing, captivating, often overwhelming us, so that we struggle and advance, we rise and fall, we stumble and blunder onward in the way of our pilgrimage. Because of this we are sorry and we mourn. And mourning we sigh, for the life of Thy Kingdom within us fervently longs for perfect freedom from the powers of sin and death. And sighing in hope we pray: Abba, Father, Thy Kingdom come!

Christ is Thine and we are Christ's and all things are ours in order that Thou mayest be all in all. All the world of glory, the heavens and the earth are our inheritance, in order that in it all we may serve Thee, Father, and as King-Priests dedicate all things to Thee. But, Father, the wicked still abound in the earth, the Devil still raves and seemingly subjects all things unto himself. He and his subjects foam with fury against Thee and Thy Anointed. They say: Come, let us break His bonds asunder. They say: Come and let us war against Jerusalem and Zion, the holy hill of the King of kings. They are in power and persecute. They cause Thy people to suffer and their blood to flow in the earth. They despise us and deprive us of all things, wherewith to serve Thee. For Thy sake we are killed all the day long, we are led as sheep to the slaughter, and we fulfill in our bodies the remnants of the suffering of Christ. Father, in heaven, righteous Father, wilt Thou not avenge the blood of Thy saints and reveal that they are Thy beloved from before the foundation of the world? We know, Father, we are assured that Thou wilt. And because we know, that Thou wilt glorify Thine own Name in us, when Thy Kingdom is come in its consummation, therefore, we approach Thee and pray, as long as we are in the land of our sojourn: Abba, righteous Father, Thy Kingdom come!

And, Father, heaven and earth are not yet united. And the creature still groans, is still subject to vanity and to the bondage of corruption. And we know, that when Thy Kingdom is come in glory, the creature shall be delivered from that bondage, to partake in the new heavens and the new earth of the glorious liberty of the children of God....

Thus, our Father we pray. Pray, that Thou wilt evermore rule over us and within us by Thy Spirit and Word; pray that Thou wilt watch over Thy beloved children as they are still in the thick of Thy battle; pray that Thou wilt always give them the victory and make them more than conquerors through Him that loved us; pray that Thou wilt bring to nought all the works of the Devil, of sin and death and hell and the grave; pray that Thou wilt bring Thy Kingdom, through Jesus Christ our Lord, to its final perfection, in order that we may

enter into our inheritance, all the wicked may be destroyed out of the land, with our King reign in His throne over all things, in loving subjection to Thee, that Thou mayest be all and in all....

Father, we lift up our longing hearts in prayer to Thee. We cannot bring Thy Kingdom, even though Thou doest make us Thy willing armour-bearers and spiritual warriors.

The battle is Thine. The victory is Thine. For Thine is the kingdom and the power and the glory forever!

Thy Kingdom come!

Abba, Father!

Amen!

H. H.

MIDDELBURG, DE SYNODE EN PUNT I

Naar we vernamen, heeft de Kerkeraad van Middelburg aan Classis Orange City kennis gegeven, dat hij niet tevreden gesteld is met het antwoord, dat de Synode hem deed toekomen op zijn bezwaarschrift tegen de Drie Punten van '24. Middelburg is niet bevredigd en daarover verblijden we ons, want wie met zulk een antwoord tevreden zijn kon, zou werkelijk niet hoog staan. Middelburg kan dus niet conformeeren, zooals tegenwoordig het modewoord is, in Nederland en hier, met de besluiten der Synode en is het nog niet eens met de Drie Punten. Ook hierover zijn we hartelijk verblijd om Middelburg's wil en der waarheid wil. Indien de Synode niet beter haar standpunt verdedigen kan, dan door de dingen, die in '24 zijn uitgesproken nog eens te herhalen, zonder eenig bewijs uit Schrift en Belijdenis; door te verklaren, dat Middelburg komt met onredelijke eischen, terwijl toch de Kerkeraad aldaar niets anders vroeg dan bewijs, dat hetgeen '24 uitsprak werkelijke Gereformeerde Belijdenis is; en door te verklaren, dat ze niet eens de bezwaren van Middelburg kan zien, dan ware de Synode feitelijk verplicht geweest om den eenigen eerlijken weg te bewandelen, die overig was en ridderlijk te erkennen, dat de Drie Punten met geen mogelijkheid uit de Gereformeerde Belijdenis te distilleeren zijn. En waar de Synode dit laatste niet wilde, maar liever een wanhopige poging waagde, een poging, die ook haarzelf wel wanhopig moet hebben toegeschenen, om toch duidelijk te maken, wat nooit duidelijk te maken is, omdat het niet waar is, daar blijft er slechts één weg over voor leden en ambtsdraggers, die zich niet kunnen vinden in de uitspraken der Synode, en dat is de weg, dien Middelburg thans insloeg, namelijk, die der officieele kennisgeving aan "de bevoegde kerkelijke autoriteiten," dat men niet conformeert. Een andere weg bestaat er niet voor iemand, die zijn geweten vrij wil houden voor God en de kerken. Stilzwijgend conformeeren, terwijl men in zijn ziel in opstand is, is niet eerlijk voor God en loopt uit op geestelijken zelfmoord. En waar een kerkeraad als die van Middelburg aan de Classis kennis geeft, dat hij zich bij de Synodale

besluiten niet kan neerleggen, daar volgt daaruit vanzelf, dat zulk een Classis geroepen wordt, om verder het standpunt der Synode te handhaven, die ook in 1926 nog eens met nadruk heeft beweerd, dat de Drie Punten te beschouwen zijn als de officiële leer der kerken, waaraan ieder lid en ambtsdrager zich heeft te onderwerpen. En waar het in 1926 ook de officiële leer der kerken geworden is, dat een Classis wel een kerkeraad afzetten mag, daar rust op Classis Orange City thans de taak, om Middelburg's kerkeraad uit zijn ambt te ontsetten. Zoo maakt dan de Kerk haar schuld dagelijks meerder en komt ze steeds dieper in het moeras en steeds verder op het heilloos spoor van 1924. Daar helpt nu eenmaal niets aan. De logische drang der dingen dwingt. Wie eenmaal het rechte spoor verlaat, moet verder op dat spoor, of hij moet terugkeeren. Van stilstaan is geen sprake. Nu mag misschien de Classis aarzelen en dralen. Er zijn praktische bezwaren, waarom men soms een kerkeraad liever niet afzet, terwijl er soms persoonlijke redenen zijn, waarom men gaarne een stok zoekt, om er een hond mee te slaan. Doch als Middelburg pal blijft staan en getrouw is, dan kan Orange City thans reeds zien, waarop het aangaat. En dat Middelburg mag blijven staan, hopen we van ganscher harte. De zaak is, naar we vernomen hebben, door de Classis in handen gelegd van eene commissie. Dat geeft in elk geval nog weer een beetje uitstel. We zien naar de uitkomst belangstellend uit en zijn benieuwd om te vernemen, wat de commissie straks zal hebben te rapporteeren.

Intusschen gaan wij eerst voort met het bespreken van het antwoord, dat Middelburg van de Synode ontving op zijn bezwaarschrift. Middelburg had ook bezwaar ingediend bij de Synode tegen Punt I der beruchte drie. We zullen thans eerst het antwoord bespreken, dat de Synode op dit punt van bezwaar aan Middelburg gaf.

Middelburg had het bezwaar geopperd, dat de Synode in haar pogen, om de leer der Gemeene Gratie te handhaven en te formuleeren, de dingen verward had en niet genoegzaam had onderscheiden tusschen verschillende zaken. Vooral had de Synode van '24 in haar eerste punt het onderscheid uit het oog verloren tusschen "Gemeene Gratie" en "Bijzondere Genade," had door dit gebrek aan onderscheiding de laatste feitelijk algemeen gemaakt en was dus eigenlijk uitgekomen in den stroom van het Arminianisme. Op dit alles nu antwoordt de Synode vijfderlei:

1. Ten eerste met de opmerking, dat de Synode van '24 niet de Gemeene Gratie met de Bijzondere Genade had verward.

2. Ten tweede met de bewering, dat de Synode van '24 wel had onderscheiden tusschen Gemeene Gratie en de genade, die er is in het welmeenend aanbod des Evangelies aan verworpenen.

3. Ten derde met een betoog, dat dienen moet, om duidelijk te maken, dat de citaten, die de Synode van '24 onder Punt I uit de Belijdenisschriften aanhaalt, wel staven hetgeen de Synode onder Punt I uitsprak.

4. Ten vierde met een herhaaldelijk beweren, dat er

wel genade is in de prediking des Evangelies voor degenen, die God niet wil zaligen.

5. Ten vijfde met een paragraaf om aan te toonen, dat Middelburg's beroep op Gereformeerde schrijvers niet opgaat.

Doch laten we de Synode zelf eerst hooren. We lezen aangaande dit punt in de Acte Synodi 1926, pp. 116, 117, als volgt:

"In antwoord op uw bezwaar tegen het eerste der Drie Punten merkt de Synode voorts op:

"(a) Dat door de formuleering van Punt I (Acta 1924, Art. 132, pp. 145, 146) aan het onderscheid tusschen 'Gemeene Gratie' en wat u belijft te noemen 'Bijzondere of Verbondsgenade' in het minst niet wordt tekort gedaan.

"(b) Dat de Synode de goedheid Gods jegens alle menschen (Gemeene Gratie) en de goedheid of genade Gods in het doen uitgaan van een welgemeend aanbod des heils aan allen tot wie de prediking des Evangelies komt, niet verward heeft. Dit blijkt onder anderen uit het feit, dat van de acht aangehaalde schriftuurplaatsen (onder Punt I) er zes zijn, die betrekking hebben op de goedheid Gods jegens alle schepsel, terwijl de andere twee slaan op die goedheid Gods, die blijkt uit het welmeenende van de aanbidding des Evangelies voor elk tot wien die aanbidding komt. Deze twee soorten teksten worden dan ook duidelijk door de Synode onderscheiden en zelfs gescheiden door den overgangszin (Acta 1924, p. 126): Ook teksten, die er op wijzen, dat God met een welgemeend aanbod des heils komt toonen dit aan..

"(c) Dat het volkomen juist is, dat de citaten uit de Belijdenisschriften onder Punt I (Acta 1924, p. 127) uitsluitend doelen op de goedheid Gods betoond in het welgemeende van de aanbidding des Evangelies voor elk tot wien de roepstem des Evangelies komt, maar dat deze citaten toch genoegzaam bewijzen, wat onder Punt I bewezen moest worden. De kerkeraad lette er toch wel op, dat de Synode opkwam tegen de valsche voorstelling, dat alle genade Gods in den absoluten zin beperkt is tot de uitverkorenen alleen. De Synode nu toonde aan, dat er behalve de zalmakende genade, die voor de uitverkorenen alleen is, ook een zekere genade, goedheid of gunstige gezindheid Gods tot openbaring komt jegens een kring van menschen die breder is dan de groep van uitverkorenen, en dat dit onder meer ook duidelijk blijkt uit het feit, dat God welmeenend roept elk een tot wien de liefelijke uitnoodiging des Evangelies komt.

"(d) Dat in het doen uitgaan van de liefelijke uitnoodiging des Evangelies ook tot vele duizenden die niet zalig worden, en dus blijken niet uitverkoren te zijn, door de Synode, en dat terecht, wordt aangemerkt een zekere goedheid of genade Gods. Wel mag deze genade voor geen oogenblik verward met de bijzondere genade, welke onwederstandelijk en zalmakend is, en welke de uitverkorenen alleen deelachtig worden (zooals de Synode ook uitdrukkelijk gezegd heeft — Acta 1924, p. 145 onderaan) maar desniettemin is deze genade een onverdiende gunst Gods aan zondaars betoond en dus terecht genade

genoemd. Is het waar, dat de zaligmaende genade alleen het deel wordt van hen, die inwendig, krachtig geroepen worden, de uitwendige roeping, die zich tot breeder kring uitstrekt, is toch ook een bewijs van eene genade Gods, dat is, van een gunstige gezindheid Gods welke den zondaar onverdiend toekomt.

“(e) Dat uw beroep in dit verband op een viertal Gereformeerde schrijvers het punt in kwestie niet raakt en dus niet opgaat. U wijst de Synode b.v. in dit verband op een uitspraak van Joh. á Marck in zijn “Merch der Christ. Gotgeleerdheid,” Hoofddeel XXIII, Cap. VI en VII. Maar wat daar over ‘drijvers van de Algemeene Genade’ gezegd wordt, ageert terecht tegen hen, die de bijzondere of zaligmakende genade algemeen willen maken, een stelling waarvan niet alleen geen zweem in de synodale uitspraak gevonden wordt, maar die door de onderscheiding tusschen bijzondere en algemeene genade eerst recht bestreden kan worden. Precies wat Punt I der Synode staande houdt kunt u echter in datzelfde verband van Marcks Merch bewezen vinden. Zie namelijk aldaar zijn onderscheiding tusschen de uitwendige en inwendige roeping. Het onderscheid tusschen deze twee is zeer groot, zoo betoogt Marck, en dan voert hij daarvoor onder meer ook de volgende teekenende gronden aan:

“... dewijl de eene uit eene Gemeene Goetheit Gots, en de andere uit sijne Besondere Genade en Eewige Verkiezing vloeit;”

“... de eene meede omtrent vele Verwerpingen, maar de andere omtrent de Uitverkoorenen alleen gaat’ (á Marck, Merch der Chr. Gotgel., Hoofddeel XXIII, Cap. III).”

Het wordt tijd, dat we thans ook weer Punt I door de Synode van 1924 uitgesproken, voor de aandacht krijgen, opdat we in staat mogen zijn om dit antwoord van '26 aan Middelburg recht te beoordeelen. Laten we daarom ook dat Punt I hier laten volgen:

“A. Aangaande het eerste punt, rakende de gunstige gezindheid Gods jegens de menscheit in het algemeen, en niet alleen jegens de uitverkorenen, spreekt de Synode tuit dat volgens Schrift en Confessie het vaststaat, dat er behalve de zaligmakende genade Gods bewezen alleen aan de uitverkorenen ten eeuwigen leven, ook een zekere gunst of genade Gods is, die Hij betoont aan Zijne schepselen in het algemeen. Dit blijkt uit de aangehaalde Schriftuurplaatsen en uit de Dordtsche Leerregels II, 5, en III en IV, 8 en 9 waar gehandeld wordt van de algemeene aanbidding des Evangelies; terwijl het uit de aangehaalde uitspraken van Geref. schrijvers uit den bloeitijd der Geref. Theologie bovendien blijkt, dat onze Gereformeerde vaders van oudsher dit gevoelen hebben voorgestaan” (Acta 1924, pp. 145, 146).

Laat ons nu deze uitspraak even nauwkeurig bezien en vragen: wat staat daar nu eigenlijk? En dan zal ieder moeten toestemmen, dat hetgeen we hier laten volgen de juiste inhoud weergeeft van Punt I:

1. Allereerst spreekt de Synode hier een stelling uit.

De stelling is deze: *Het staat volgens Schrift en Confessie vast, dat er een zekere gunst of genade Gods is, die Hij bewijst aan Zijn schepselen in het algemeen.*

2. Voor deze stelling haalt de Synode tweeërlei bewijzen aan:

a) Bewijzen uit de Schrift in acht teksten. (We zullen die hier niet laten volgen, daar het zeker al zeer ongereformeerd is, om op acht teksten, zonder eenige verklaring en dan nog wel uit hun verband gerukt, een dogma op te bouwen. Bovendien is het ons om die teksten ook thans niet te doen. De Synode was in al hare uitspraken gebonden aan de Belijdenisschriften, en kon ook zelfs op grond der Schrift zoo maar niet even een nieuw dogma in de kerken afkondigen.)

b) Bewijzen uit de Belijdenis in Canones II, 5 en III, IV, 8 en 9. Hier hebben we belang bij. Niet omdat we de Belijdenis boven de Schrift stellen, maar omdat de Synode zeker haar boekje te buiten gegaan is, als haar aangenomen stelling niet in deze stukken der Belijdenis staat. De Synode had geen recht om te zeggen: als ge de acht teksten plus deze stukken uit de Belijdenis samen neemt, dan wordt onze stelling bewezen. Ze was gebonden aan de Formulieren van Eenigheid. Wat de Synode boven en buiten die uitspraken uit de Belijdenis uitgesproken heeft, dat heeft ze eigenmachtig aan de Belijdenis toegevoegd en mag ook geen interpretatie der Belijdenisschriften meer heeten. Het komt dus allereerst aan op de vraag, of de Synode werkelijk met de Belijdenis haar stelling bewijzen kan en bewezen heeft, dat er een genade Gods is, die Hij betoont aan alle schepselen. Onderzoeken we dat echter een volgende keer.

H. H.

IN MEMORIAM

Den 24sten Dec. overleed, zeer onverwacht, in zijnen Heer en Heiland, onze geliefde Oom en Zwager,

MR. PIETER WIERENGA,

in den ouderdom van 75 jaren.

Mrs. O. Wierenga en familie.

IN MEMORIAM

Den 22sten Nov. behaagde het den Heere, om wederom een dierbaar pand van ons weg te nemen. Onze kleine lieveling,

CARL ANDREW,

in den ouderdom van 3 jaar en 2 maanden.

De Verbondsbelofte is ons ten rijken troost. Moge Hij ons troosten en sterken met Zijnen Geest in dezen onzen moeilijken weg.

Henry Kannegieter
Lena Kannegieter
en Kinderen.

Kalamazoo, Mich.

ANTWOORD OP ONS PROTEST

De vorige maal is het laatste gedeelte van ons protest in *The Standard Bearer* verschenen. En op dat protest willen we nu nog met een enkel woord terug komen, voordat we ingaan op het antwoord, dat de Synode ons toezond.

In ons protest hebben we er op gewezen, dat de Drie Punten, door de Synode van 1924 te Kalamazoo aangenomen, in conflict komen met allerlei duidelijke uitspraken van de Schrift en van de Belijdenis.

Met een heele reeks van aanhalingen uit de Heilige Schrift en uit de Belijdenisschriften hebben we aangetoond, dat God *niet* aan alle menschen *gunst* of *genade* betoont, gelijk de Synode beweert. Want dat de Synode dit beweert, merken we, waar ze in het eerste punt spreekt van een "zekere gunst of genade Gods, die Hij betoont aan zijne schepselen in het algemeen."

We hebben echter in ons protest aangetoond met duidelijke uitspraken der Schrift, dat er in betrekking tot den verworpene niet gesproken kan worden van een zekere gunst of genade, die door God aan hen bewezen wordt. Integendeel. Hij haat hen, straft hen, verdelgd hen, en stort over hen Zijne grimmigheid uit. Want op hen die buiten Christus zijn kan de Heere nooit in gunst of genade terneder zien. Want buiten Christus is God geen God van liefde of van gunst, maar voor allen en een iegelijk die buiten Christus zijn is Hij een verterend vuur en een God der wrake.

En dan leert ons de Schrift ook niet, zooals wij uitdrukkelijk hebben aangetoond, dat God alleen hierna-maals, in de eeuwigheid, Zich zal betoonen een God der wrake te zijn, maar dat de toorn Gods nu reeds rust op de kinderen der ongehoorzaamheid en dat Hij ook nu reeds Zijne tijdelijke straffen hen toezendt.

We hebben ook aangetoond, dat het ontvangen van uitwendige gaven nog geen bewijs is van gunst of genade. En zoo ook hebben we er op gewezen, dat de Schrift ons leert, dat God geen gunst of genade bewijst met het aanbod van het Evangelie aan dezulken, voor wie het Evangelie een reuke des doods ten doode is.

En zoo ook hebben we in verband met het tweede punt met duidelijke aanhalingen uit de Schrift aangetoond, dat de zonde niet inwendig in het hart des menschen beteugelt wordt, zooals de Synode beweert, maar dat de beteugeling komt van buiten af. In dien zin alleen spreken Schrift en Belijdenis van beteugeling; of, om het nog juister uit te drukken, zij spreken alleen maar van Gods voorzienig bestuur, dat alle dingen insluit, en waarin dus ook de zonde is begrepen, en van het in toom houden van onze vijanden. Van een andere beteugeling, of van een beteugeling in een anderen zin wordt geen gewag gemaakt.

Er is dus alleen in dezen zin in Schrift en Belijdenis sprake van beteugeling, n.l., dat God de vijanden van zijn volk en kinderen beteugelt en in toom houdt, en dat Hij hen ook voorts de perken stelt tot hoe ver zij mogen gaan. Gods almachtige en voorzienige besturing gaat

over alles. Zoodat daar dus in begrepen is alle booze en vijandige machten zoowel als ook de zonde zelf. Er is niets dat buiten het Albestuur van God omgaat. En daarvan zien wij dan ook hoe Hij alle booze raadslagen, die tegen zijn volk gesmeed worden, kan vrijdelen, of voor hen ten goede kan aanwenden.

De beteugeling waarvan de Belijdenis spreekt, is dan ook alleen maar een uitwendige beteugeling, of, zooals het daar woordelijk wordt uitgedrukt, het is niets anders dan een in toom houden van den duivel en van al onze vijanden.

De Synode beroept zich dan ook ten onrechte op de Belijdenis, wanneer zij daaruit (dat is uit Art. 13 en 36) wil aantoonen, dat er een inwendige beteugeling is van de zonde in het hart des menschen. Daarop wijst ook Ds. Hoeksema in *The Standard Bearer* van 15 Nov., bl. 76, als hij zegt: "Men kan zich voor de uitspraak, dat God door eene algemeene werking des Geestes de zonde stuit, niet beroepen met eenigen schijn van recht zelfs, op de Belijdenisschriften, want niet alleen staat dit niet *letterlijk* in de Belijdenisschriften, maar ook is er in heel de Belijdenis niet een enkele uitdrukking te vinden, die op zulk een leer ook maar eenigszins gelijkt."

En in verband met het derde punt hebben we met duidelijke uitspraken der Schrift aangetoond, dat het gedichtsel van 's menschen hart alleenlijk boos is. Ja, zoo boos en verdorven is het hart des menschen, zooals de Schrift het ons teekent, dat er uit die vuile bron onmogelijk ooit iets goeds kan opwellen.

Dat is in 't kort de inhoud en strekking van ons protest. En als antwoord daarop werd ons het volgende toegezonden door den Stated Clerk van de Synode.

Stuk 39. Bezwaar en Verzoekschrift van Rev. D. Jonker, gesteund door Ouderling A. Hirdes, beide van Rusk, Mich. Toelichting.

Rev. Jonker verklaart ernstig bezwaar te hebben tegen de "Drie Punten" en "dringt er bij de Synode op aan om die punten weer te herroepen." Een van zijn ouderlingen steunt hem in het aanbieden van dit bezwaarschrift.

a) Ten opzichte van punt 1 houden de broeders staande dat dit punt insluit, dat God ook aan de verworpenen genade bewijst, en dat dit laatste niet is te rijmen met Schrift en Belijdenis.

b) Ten opzichte van punt 2 beweren de broeders dat de beteugeling van de zonde wel door hen erkend wordt, maar dat deze beteugeling niet is toe te schrijven aan de algemeene werkingen van Gods Geest, maar aan de Voorzienigheid Gods.

c) Ten opzichte van punt 3 spreken de broeders de stelling uit, "dat de onwedergeborene, en met name de verworpene, burgerlijk goed kan doen, is (dus) niet te rijmen met Schrift en Belijdenis."

Advies.

De Synode verklaart, dat

1. De broeders doorlopend in hun bezwaarschrift van de verzwegen veronderstelling uitgaan dat er maar

een soort genade is en bijgevolg alle genade bijzondere genade is. Dit is juist ontkend door de Synode, en de broeders zouden bewijs moeten leveren dat deze beschouwing onschriftuurlijk en niet confessioneel is.

2. De opsomming van teksten en belijdenisuitspraken in het bezwaarschrift der broeders hoegenaamd geen bewijs voor de onhoudbaarheid der "Drie Punten" bevat.

3. De stoute bewering, "dat de onwedergeborene, en met name de verworpene, burgerlijk goed kan doen, is dus niet te rijmen met Schrift en Belijdenis" toont dat de bezwaarde broeders blijkbaar de schriftuurlijke en confessioneele bewijsplaatsen door de Synode bij punt 3 aangevoerd niet ernstig hebben overwogen.

4. Overigens de bezwaren der broeders voor een groot deel gelijk zijn aan en even ongegrond zijn als de soortgelijke bezwaren genoemd in het stuk van den kerkeraad van Middelburg boven reeds beantwoord. (Zie boven, advies op Stuk 11.)

Weshalve de Synode uitspreekt, dat zij de bezwaren van Rev. D. Jonker en Ouderling A. Hirdes ongegrond acht en hun verzoek om herroeping der "Drie Punten" afwijst.

Dat is het antwoord van de Synode, waarop wij een volgende maal nog kortelijks willen letten.

D. JONKER.

THE TYPES OF SCRIPTURE

God — so the author of the epistle to the Hebrews sets out — God, who at sundry times and in divers manners, spoke in times past unto the fathers, by the prophets....

The passage asserts that the speech of God varied as to manner. Not always did He avail Himself of the word. It pleased Him often to convey His thoughts to man by means of transactions. The sacrificial system of the Old Dispensation were so many transactions of which God availed Himself to transport thought from His own consciousness into the consciousness of man. These sacrificial rites performed a double service: they were signs signifying certain principles or ethical-spiritual truths; these signs together with the matters signified were made to serve as shadows (Paul) or types of good things to come.

To some of these types we wish to attend. This field it is which we desire to explore. Our findings we purpose to tabulate in a series of articles.

We are sensible of the fact that we do not enter an uninvestigated and hence an unknown province. From the beginning of the Christian era theologians have been applying themselves to the typical materials of Scripture. But only recently was there an attempt made to discover the principles by which those, exploring the typological field of Scripture, should permit themselves to be guided. Consequently, the typological views of the theologians of especially the first half of our Christian era are of a dubious character.

The commentaries of the Greek fathers are unique for their excessive typical and allegorical explanations of Scripture. We must distinguish between an allegorical and a typical interpretation. An allegory is a narrative related for the purpose of representing a higher truth. It is of no moment whatever whether or not the narrator is relating the events as they literally happened. In either case the narrative will be serving its purpose. The parable of the Prodigal Son will serve to illustrate the point in question. It was the purpose of Jesus to present to the minds of His hearers a higher truth, viz., that Christ receives with open arms, as it were, the penitent sinner who returns to Him seeking pardon. In projecting this higher truth Christ availed Himself not of a historical transaction or event (a type) but merely of certain images or concepts which the chain of words and phrases, comprising the parable, presented to the minds of his hearers. A word, to be sure, is a sign designating a concrete or abstract thing. But the word also presents to my mind the images and concepts of the things designated. What is the mental picture which the chain of words constituting this particular parable suspends before our mind's eye? We see, in our imagination, the image or the picture of a disgruntled son withdrawing himself from under the non-oppressive yoke of a kind father. That son, so the picture informs us, goes traveling and finally settles in a strange land where he recklessly spends his substance and consequently comes to grief. That son, according to the picture, comes to himself, admits his guilt. In contriteness of heart he returns to his father who is awaiting his coming. The father receives and pardons him and restores that son to his former position.

It was this picture only and not passed events or happenings which Christ desired to employ. By means of this picture He lets His disciples see that the Triune God is most ready to pardon the penitent. It was not Christ's purpose to relate past events and hence it need not be maintained that the picture is a reflection of past events. What must be embraced is the word-picture together with the higher truth signified. Doing so, we are doing full justice to the sacred text. In other words, the events related need not have happened as presented. If not, the parable, nevertheless, retains its full value and serves its purpose.

We wish to add that we are well aware of the fact that the parable of the Prodigal Son is, properly, a parable and not an allegory. There is a difference between the two. The one should not be confounded with the other. But the one differs from the other in form only and not in essence. In the allegory the thing signifying and the thing signified are fused together. In the parable the thing signifying and the thing signified are kept distinct and placed side by side. "I am the door" (John 10) is an allegory. In the parable of the lost sheep (Luke 15) the thing signified, "I say unto you that joy shall be in heaven over one sinner that repenteth, more than over ninety and nine just persons that need no repentance,"

is placed alongside of the thing signified, viz., the parable proper.

Further, when we assert that the parable or the allegory is not meant to be a faithful and precise record of past events we do not mean to say that the allegorizer does not derive his materials from life. He does and can do so as the things of the lower realms of life are meant to be and actually are an image of things of the higher realm. But these materials the allegorizer may modify and reconstruct to suit his purpose. The parable and the allegory are based on life.

What now is a type? Let it suffice for the present to say that the type of Scripture is a historical event or transaction or phenomenon which God caused to appear for the purpose of signifying by means of it (them) a higher truth, or a future event or object of a higher province. In respect to the parable or the allegory it is more or less an invention of the mind which is being used to signify the higher truth. In respect to the type it is an historical fact, event or transaction as it actually happened which signifies.

Now, the Greek fathers would allegorize the types of Scripture and the facts and events recorded in Holy Writ as well. Especially was Origen wont to do so. His mode of dealing with Scripture was very pernicious. He was given to allegorical explanations of the sacred texts. Bearing in mind the above distinctions it is plain what this means. It means that Origen would frequently discover in the sacred text an ethereal or more heavenly meaning and thereupon deny the truth or reality of the matters recorded. Fairbairn adduces a few specimens of his mode of exposition. Abraham's marriage with Keturah is treated in the following fashion: "There is no end to wisdom and old age sets no bounds to improvement in knowledge. The death of Sarah (says Origen) is to be understood as the perfecting of virtue. But he who has attained to a consummate and perfect virtue, must always be employed in some kind of learning — which learning is called by the divine word his wife. Abraham, therefore, when an old man, and his body in a manner dead, took Keturah to wife. I think it was better, according to the exposition we follow, that his wife should have been received when his body was dead, and his members were mortified. For we have a greater capacity for wisdom when we bear about the dying of Christ in our mortal bodies. Then Keturah, whom he married in his old age, is by interpretation *incense* or sweet odor. For, he said, even as Paul said, 'We are a sweet savor of Christ.' Sin is a foul and putrid thing; but if any of you in whom this no longer dwells, have the fragrance of righteousness, the sweetness of mercy, and by prayer continually offer up incense to God, ye also have taken Keturah to wife" (Hom. v. 1, in Genes.). Origen proceeds to show that for each Christian virtue a wife may be taken: for hospitality, for the care of the poor, for patience — for each virtue one.

The above selection shows how some of the Church fathers were accustomed to deal with Scripture. The

marriage of Abraham and Keturah is made to serve as a representation of the practice of virtue. Their marriage was not denied but treated in such a way that it makes very little difference whether or not the marriage actually took place.

The following selection proves that Origen would set aside an event in Sacred History when it baffled him. The selection also sets forth the exegetical code to which he adhered when expositing Scripture. "But (says Origen) as if, in all the instances of this covering the logical connection and order of the law had been preserved, we would not certainly believe, when thus possessing the meaning of Scripture in a continuous series, that anything else was contained in it save what was indicated on the surface; so for that reason divine wisdom took care that certain stumbling blocks or interruptions, to the historical meaning, should take place, by the introduction into the midst (of the narrative) of certain impossibilities and incongruities; that in this way the very interruption of the narrative might, as by the interposition of a bolt, present an obstacle to the reader, whereby he might refuse to acknowledge the way which conducts to the ordinary meaning; and being thus excluded and debarred from it, we might be recalled to the beginning of another way, in order that, by entering upon a narrow path, and passing to a loftier and more sublime road, he might lay open the immense breath of divine wisdom. This, however, must not be unnoted by us, that as the chief object of the Holy Spirit is to preserve the coherence of the spiritual meaning, either in those things which ought to be done or which have already been performed, if He anywhere finds that those events which, according to the history, took place, can be adapted to a spiritual meaning. He composed a texture of both kinds in one style of narration, always concealing the hidden meaning more deeply; but where the historical narrative could not be made appropriate to the spiritual coherence of the occurrences He asserted sometimes spiritual things which either did not take place or could not take place; sometimes also what might happen but what did not; and He does this at one time in few words, which taken in their bodily meaning, seem incapable of containing truth, and at another by the assertion of many. And this we find frequently to be the case in the legislative portions, where there are many things manifestly useful among the bodily precepts but a very great number also in which no principle of utility is at all discernible, and sometimes even things which are judged to be impossible. Now, all this as we have remarked, was done by the Holy Spirit in order that, seeing those events which lie on the surface can be neither true nor useful, we may be led to the investigation of that truth which is more deeply concealed, and to the ascertaining of a meaning worthy of God in those Scriptures which we believe to be inspired by Him.

"Nor was it only in regard to these Scriptures which were composed down to the event of Christ that the Holy Spirit thus dealt; but as being one and the same Spirit,

and preceding from one God, He dealt in the same way with the evangelists and apostles. For even those narratives which He inspired them to write were not composed without the aid of that wisdom of His, the nature of which we have above explained. Whence also in them were mingled not a few things by which the historical order of the narrative being interrupted and broken up, the attention of the reader might be recalled, by the impossibility of the case, to the examination of the inner meaning. But, that our meaning may be ascertained by the facts themselves, let us examine the passages of Scripture. Now, who is there pray, possessed of understanding, that will regard the statement as appropriate, that the first day, and the second and the third, in which also both evening and morning are mentioned, existed without sun and moon and stars — the first day even without a sky? And who is found so ignorant as to suppose that God, as if He had been a husbandman, planted trees in paradise, in Eden toward the East, and a tree of life in it, i. e., a visible and palpable tree of wood, so that any one eating of it with bodily teeth should obtain life, and, eating again of another tree, should come to the knowledge of good and evil? And if God is said to walk in the paradise in the evening and Adam to hide himself under a tree, I do not suppose that anyone doubts that these things figuratively indicate certain mysteries, the history having taken place in appearance, and not literally." So far Origen. The quotation is taken from his *Principiis*, book IV, chapter 1.

According to this particular church father, Scripture is susceptible to a twofold sense: the literal, which he regarded as carnal, and the deeper spiritual sense. It is also interesting to note how that the events and phenomenon recorded in the first chapter of Genesis are dealt with. He denies that the matters related are events in history. The latter is regarded as figurative speech embodying a mystery. Origen's mode of interpretation relative to the sacred record of Genesis does not differ materially from that of Dr. Geelkerken. Does not the latter aver that what is recorded concerning the serpent is no fact in history but a figurative presentation of a higher truth? After all there is not much of anything new under the sun.

It ought to be plain that such a mode of interpretation has the effect of converting the Bible into a book of conundrums. If words lose their meaning and value as soon as they are pressed into service by the Holy Spirit, if nay, then, is no longer nay and yea, yea, the language of Scripture cannot be regarded as the vehicle of which God availed Himself to transport truth from His own consciousness into the consciousness of man. Then, in the words of Fairbairn, the Scripture is converted into a sea of doubt and uncertainty.

To prove this once again we wish to quote from *Stomata*, of Clement of Alexandria. The way he deals with the history relating to Abraham's wives is peculiar. "For if philosophy professes control of the tongue and the belly, and the parts below the belly, it ought to be

chosen on its own account. But it appears more worthy of respect and pre-eminence, if cultivated for the honor and knowledge of God. And Scripture will afford a testimony to what has been said in what follows. Sarah was at one time barren, being Abraham's wife. Sarah having no child assigned her maid, by name Hagar, the Egyptian, to Abraham in order to get children. Wisdom therefore, who dwells with the man of faith (and Abraham was reckoned faithful and righteous), was still barren and without child in that generation, not having brought forth to Abraham aught allied to virtue. And she, as was proper, thought that he, being now in the time of progress, should have intercourse with secular culture first (by Egyptian the world is designated figuratively); and afterward should approach to her and beget Isaac."

And Philo interprets Hagar to mean *sojourning*. For it is said in connection with this, "Be not much with a strange woman." Sarah he interprets to mean my *princedom*. He, then who has received previous training, is at liberty to approach wisdom (Sarah), which is supreme, from which grows up the race of Israel. These things show that that wisdom can be acquired through instruction, to which Abraham attained, passing from the contemplation of heavenly things to the faith and righteousness which are according to God. And Isaac is shown to mean *self-taught*; wherefore he also is discovered to be a type of Christ. He was the husband of one wife, Rebecca, which they translate *Patience*. And Jacob is said to have consorted with several, his name being interpreted *Exercise*. And exercises are engaged in by means of various and many dogmas. Whence also, he who is really endowed with the power of seeing is called Israel, having much experience and being fit for exercise.

And also this from Clement: "Something else may also have been shown from the Patriarchs, namely, that the sure seal of knowledge is composed of nature, of education and exercise. You may have another image of what has been said (thus continues Clement) in Sarah. When Sarah was jealous at Hagar being preferred to her, Abraham, as choosing only what was profitable in secular philosophy, said, 'Behold thy maid is in thine hands, deal with her as it pleases thee'; manifestly meaning, 'I embrace secular culture as youthful, and a handmaid; but thy knowledge I honor and reverence as true wife.' And Sarah afflicted her which is equivalent to corrected and admonished her. It has therefore been well said, 'My son, despise not thou the correction of God; nor faint when thou art rebuked by Him.'"

Not only did the Greek fathers use the historical materials of Scripture as receptacles for their imaginings. They were wont to affix their inventions to the ceremonial institutions as well. Clement even went so far as to weave his fanciful musings into the precepts of the decalogue.

The fathers of the Latin Church, however, cannot be charged with going into these extremes. Their expositions of Scripture compared with those of the Greek fathers were much more sober. This does not mean,

however, that they were not at all given to allegorizing the truths of Scripture, and never yielded to the play of fancy. They did so. Let us quote from the works of St. Augustine in whom the fathers of the Latin Church were fairly represented. The selection which follows is taken from Augustine's reply to Faustus the Manichæan. Let it be said that Faustus denied that the prophets predict Christ. Augustine wants to prove that such predictions are there. "As a wife (says Augustine) was made from Adam from his side while he slept, the church becomes the property of her dying Saviour, by the sacrament of the blood which flowed from His side after His death. The woman made out of her husband's side is called Eve, or Life, and the mother of living beings; and the Lord says in the Gospel: 'Except a man eat my flesh and drink my blood, he has no life in him.' The whole narrative of Genesis (so he continues) in the most minute details, is a prophecy of Christ and the Church with reference either to the good Christians or to the bad. There is a significance in the words of the Apostle when he calls Adam 'the figure of Him who was to come'; and when he says, 'A man shall leave his father and mother, and shall cleave to his wife, and they two shall be one flesh.' This is a great mystery; but I speak concerning Christ and the Church. This points most obviously to the way in which Christ left His Father; for 'though He was in the form of God, and thought it not robbery to be equal with God, He emptied Himself and took upon Him the form of a servant.' And so, too, (says Augustine) He left His mother, the synagogue of the Jews which cleaved to the carnality of the Old Testament, and was united to the church, His holy bride, that in the peace of the New Testament they two might be one flesh." Let us stop here.

The above quotation indicates that mere formal resemblances were sufficient to prompt Augustine to place an event in a class with the types. To be sure, Adam is a type or figure of Christ. We have Paul's word for it that such is the case. But Eve is no type of the church. The resemblance between Eve the supposed type and the object typified, viz., the church is an invention. The church is identified with Christ's blood and made to come forth from the Saviour's side.

The following selection is a most remarkable play of fancy. "Then God said to Cain: 'Thou art cursed from the earth, which hath opened its mouth to receive thy brother's blood at thy hand. For thou shalt till the earth and it shall no longer yield unto thee its strength. A mourner and an abject thou shalt be on the earth.' It is not (so Augustine continues) cursed is the earth, but, cursed art thou from the earth, which hath opened its mouth to receive thy brother's blood from thy hand. So the unbelieving people of the Jews is cursed from the earth, that is, from the Church, which in the confession of sins has opened its mouth to receive the blood shed for the remission of sins by the hand of the people that would not be under grace, but under the law. And this murderer is cursed by the church; that is, the church

admits and avows the curse pronounced by the apostle: 'Whoever are under the works of the law are under the curse of the law.' Then (says Augustine) after saying, Cursed art thou from the earth, which has opened its mouth to receive thy brother's blood at thy hand, what follows is not, For thou shalt till it but, Thou shalt till the earth, and it shall not yield to thee her strength. The earth he is to till is not necessarily the same as that which opened its mouth to receive his brother's blood at his hand. From this earth he is cursed and so he tills an earth which shall no longer yield to him its strength. That is, the Church admits and avows the Jewish people to be cursed, because after killing Christ they continue to till the ground of an earthly circumcision, an earthly Sabbath, an earthly passover, while the hidden strength or virtue of making known Christ, which this killing contains, is not yielded to the Jews while they continue in impiety and unbelief, for it is revealed in the New Testament. While they will not turn to God, the veil which is on their minds in reading the Old Testament is not taken away. This veil is taken away by Christ, who does not do away with the reading of the Old Testament, but with the covering which hides its virtue. So at the crucifixion of Christ the veil was rent in twain, that by the passion of Christ hidden mysteries might be revealed to believers who turn to Him with a mouth opened in confession to drink His blood. In this way the Jewish people, like Cain tilling the ground, in the carnal observation of the law, which does not yield to them its strength, because they do not perceive in it the grace of Christ. So, too, the flesh of Christ was the ground from which by crucifying Him the Jews produced our salvation, for He died for our offenses. But this ground did not yield to them its strength, for they were not justified by the virtue of His resurrection, for He arose again for our justification. So Cain was not allowed to see the strength of the ground which he tilled to sow his seed in it; as God said, 'Thou shalt till the ground, and it shall no longer yield unto thee its strength.'" So far Augustine.

The above passage shows to what extremes this particular church father would go to when in need of a Scripture to substantiate an argument. Cain is a type of the Jews. The earth is made to signify no less than three objects, viz., Christ's blood, the open-mouthed Christian eager and ready to drink Christ's blood, and finally, the ceremonial laws of the Old Dispensation in the observance of which the Jews continued. How indiscreet and capricious, this mode of dealing with Scripture. It should not escape our attention, however, that Augustine is not addicted to that pernicious mode of interpretation which the Greek fathers were wont to apply to Scripture. The passages yield no specimens of allegorical explanations. He does not treat the matters recorded by the sacred text as if they were but emblems or symbols of higher spiritual truths instead of facts or events in history. Hence, though it be true that Augustine seems to take delight in fabricating types he, nevertheless, does not

injure the sacred text as such by applying to it Origen's allegorical mode of interpretation. He does not maintain that the matters related are no facts in history.

We shall now leave the fathers of the early Christian Church. In applying ourselves to the typical materials of Scripture we must strive to avoid their extremes and especially those of the Greek fathers. Their manner of dealing with Scripture may not be ours. To seek for types in every incident and event wont do. He who is unwilling to recognize the truth of the facts and the events of Scripture and is bent on seeing only mystery has already lifted the Bible out of the realm of realities and placed it in the realm of the fanciful. Deny the historical facts of Scripture and you destroy the foundations of Christianity.

For several centuries the divines of the Church continued to deal with Scripture as did the fathers, with the exception that theologians of the subsequent epoch avoided their extravagance. No attempt was made to discover the guiding principles of this department of theological science. We pass on to the divines of the Reformation. In this remarkable era a new method of interpretation was inaugurated. The sacred text as such began to be made an object of careful study. Expositors began to honor the natural and obvious meaning of words and phrases of Scripture. The allegorical interpretations of the fathers was denounced by Luther as "trifling and foolish fables, into which the Scriptures were rent unto so many and diverse senses, that silly poor conscience could conceive no certain doctrine of anything." And Calvin maintained that "the true meaning of Scripture is the natural and obvious meaning, by which we ought resolutely to abide." Calvin's attitude toward the fabrications and the inventions of the fathers is evident from the following passage. "But as the apostle declares that these things are allegorized, Origen and many others along with him, have seized the occasion of torturing Scripture, in every possible manner, away from the true sense. They concluded that the literal sense is too mean and poor; and that under the outer bark of the letter, there lurk deeper mysteries, which cannot be extracted but by beating out allegories. And this they had no difficulty in accomplishing; for speculations which appear to be ingenious have always been preferred, and always will be preferred by the world to solid doctrine.

"With such approbation (so Calvin continues) the licentious system attained such a height, that he who handled Scripture for his own amusement not only was suffered to pass unpunished, but even attained the highest applause. For many centuries no man was considered to be ingenious, who had not the skill and daring necessary for changing into a variety of curious shapes the sacred word of God. This was undoubtedly a contrivance of Satan to undermine the authority of Scripture, and to take away from the reading of it the true advantage. God visited this profanation by a just judgment, when He suffered the pure meaning of Scripture to

be buried under false interpretations. Scripture they say, is fertile, and thus produces a variety of meaning. I acknowledge that Scripture is a most rich and inexhaustible fountain of all wisdom; but I deny that its fertility consists in the various meanings which any man, at his pleasure may assign" (Calvin, on Gal. 1:22).

Since the period of the Reformation several schools of interpretation arose, each school representing a distinct system of interpretation. For the present we pass them by save one, viz., the school of Marsh which arose about the middle of the previous century. The abuses of the prevailing system of this period was responsible for the opinion that the types of Scripture are such only as are declared by Scripture to be types. This view had an able expounder in the person of Bishop Marsh. Says he: "There is no other view from which we can distinguish a real from a pretended type, than that of Scripture itself. There are no other possible means by which we can know that a previous design and a pre-ordained connection existed. Whatever persons or things, therefore, recorded in the Old Testament, were expressly declared by Christ or by His apostles to have been designed as prefigurations of persons or things relating to the New Testament, such persons or things so recorded in the former, are types of the persons or things with which they are compared in the latter. But if we assert that a person or thing was designed to prefigure another person or thing, where no such prefiguration has been declared by divine authority, we make an assertion for which we neither have, nor can have the slightest foundation" (Lectures, p. 373. Quotation appearing in Fairbairn's "The Typology of Scripture").

This principle of interpretation together with that of the church fathers are the two extremes to be shunned. If we should endorse the views of Marsh we should have to greatly contract the typical element of Scripture. To be sure, only those events or transactions or phenomenon may be regarded and treated as types which have been ordained to be such. This is one of the principles which should guide one applying himself to the typical materials of Scripture. However, it is one thing to say that a certain event or person must have been ordained a type in order to partake of that character and quite another thing to aver that, in each case, Scripture must *expressly declare* that a certain event or person or transaction was ordained a type. If so, Holy Writ would contain comparatively few types. We readily grant, to be sure that Scripture alone determines what is typical and what is not. But this does not mean that every particular case is specified. Joshua was an ordained type of Christ, yet it is nowhere asserted in Scripture. Fact is that Scripture furnishes us with the fundamental rule or principle. This is sufficient for the enlightened man. Then it will be seen that the events of which it is expressly declared that they partake of the nature of a type are but samples taken from a storehouse where many more are found.

(To be Continued)

G. M. O.

DE JONGSTE KERKELIJKE STRIJD

Glassis Grand Rapids Oost, Nov.-Dec. 1924

Op den 12den Dec. 1924 kwam de Classis voor de laatste maal van deze drie-weeksche vergadering bijeen. Gedurende al de zittingen was de belangstelling bij het kerkelijk publiek levendig gebleven, vooral, zooals te verwachten was, bij de leden der gemeente van Eastern Ave. Ze hadden al de zittingen der Classis getrouw bijgewoond, en ook aan den morgen van den 12den Dec. waren ze tegenwoordig in de kerk aan Oakdale Park. We hebben ons altijd dankbaar gevoeld voor deze belangstelling. Waren de menschen zelf geen oog- en oorgetuigen geweest van heel de geschiedenis, men zou misschien kunnen denken, dat we kerkelijke romannetjes schreven in plaats van geschiedenis. Ook is het feit, dat onze menschen zelf tegenwoordig waren bij de zittingen der Classis en getuigen waren van de onrechtvaardige behandeling, een der groote oorzaken hiervan, dat de gemeente als één man is blijven staan. Ik weet niet, wat onze menschen liever zouden hebben gewild, dan dat de breuke door de Classis niet ware geslagen en dat deze op haar heilloos spoor teruggekeerd ware. Doch toen ze dat niet deed waren ze ook bij zichzelf overtuigd, dat de schuld lag bij de Classis en niet bij Eastern Ave.'s kerkeraad of leeraar. Op dien bewusten morgen van den 12den December gevoelden allen, dat er op de een of andere wijze een beslissing moest vallen. De zaak liep op haar einde. Zooals reeds gezegd is waren den vorigen avond velen huiswaarts gekeerd in de hope, dat er een betere geest begon te heerschen op de vergadering der Classis en dat deze den moed niet zou hebben tot het fatale einde op den ingeslagen weg voort te gaan. Wij voor ons waren wel overtuigd van het tegendeel. En we waren volstrekt niet verwonderd, toen de commissie met het volgende advies voor de vergadering verscheen (vertaling uit het Engelsch):

"Classis Grand Rapids Oost, vergaderd den 12den December 1924, verklaart,

"(1) Dat, waar Ds. H. Hoeksema, in zijn repliek van Donderdagmorgen, 11 Dec. 1924, een ontwijkend antwoord gaf op de vragen, waarvoor hij door de Classis op den tienden dag van December 1924 geplaatst was; en waar Ds. H. Hoeksema in antwoord op deze zelfde vragen, hem voorgehouden op Donderdagnamiddag, 11 December 1924, weigerde om met een eenvoudig en onomwonden 'ja' of 'neen' te antwoorden, zooals door de Classis was geëischt; en waar Ds. H. Hoeksema zich definitief verklaard heeft als zich niet kunnende en niet willen de onderwerpen, in de zaak der Drie Punten, aan de Belijdenisschriften der Kerk zooals door de Synode van 1924 geïnterpreteerd; d. w. z., om niet openlijk of heimelijk voor te stellen, te leeren of te verdedigen, met prediken of schrijven eenige gevoelens strijdende tegen de Belijdenisschriften zooals door de Synode van 1924 geïnterpreteerd; het is het oordeel der Classis, dat Ds. H. Hoeksema schuldig staat aan insubordinatie aan de be-

voegde kerkelijke autoriteiten en dat hij door zijn eigen actie voor tijd en wijle geschorst is in zijn ambt.

"(2) Dat het is het oordeel der Classis, dat de Kerkeraad van Eastern Ave. door zijn weigering om zich te onderwerpen aan de besluiten der Classis inzake de censuur der drie broeders van de Eastern Ave. Christelijke Gereformeerde Kerk, en door zijn weigering om de Synodale decreten van 1924 te handhaven, zoowel als door zijne weigering om te handelen overeenkomstig de besluiten der Classis, namelijk om van zijn leeraar een antwoord te vragen op de twee vragen, die op den vier en twintigsten November 1924 voornoemden Kerkeraad van de Eastern Ave. Christelijke Gereformeerde Kerk waren voorgelegd; schuldig staat aan insubordinatie aan de bevoegde kerkelijke autoriteiten, en dat hij door deze actie voor tijd en wijle het kerkelijk verband met de Christelijke Gereformeerde Kerk heeft verbroken.

"(3) Dat, waar het is het oordeel der Classis, dat, dat Ds. H. Hoeksema schuldig staat aan insubordinatie (zie (1) boven) en dat hij ipso facto voor tijd en wijle gesuspendeerd is in zijn ambt als predikant in de Christelijke Gereformeerde Kerk, hem worde ontzegd, tot de finale beschikking over deze zaak door de Synode, de rechten en privilegiën, die aan het ambt van predikant 'in good standing' in de Christelijke Gereformeerde Kerk verbonden zijn.

"(4) Dat, waar het is het oordeel der Classis Grand Rapids Oost, dat de Kerkeraad (tot hiertoe officieel erkend door de Classis als de Kerkeraad van de Eastern Ave. Christelijke Gereformeerde Kerk) door zijn eigen daad (zie (2) boven) voor tijd en wijle het kerkelijk verband met de Christelijke Gereformeerde kerken verbroken heeft, hem intusschen wordt ontzegd, tot de finale beslissing dezer zaak door de Synode, de rechten en privilegiën die verbonden zijn aan het kerkelijk verband eens Kerkerads in de Christelijke Gereformeerde Kerk."

Het was eenigszins moeilijk om de advokatentaal van dit dokument te vertalen (het bleek uit alles, dat de Classis reeds toen door een advocaat werd bijgestaan met het oog op de kerkelijke goederen), doch we hebben ons zoo veel mogelijk gehouden aan de letter van het advies der commissie. Dit mengelmoes van Collegialisme en Gereformeerd Kerkrecht werd door de commissie aangeboden en door de Classis voor kennisgeving aangenomen. We zeggen, dat het een mengelmoes is van Collegialisme en Gereformeerd Kerkrecht, een feit, dat te verklaren is hieruit, dat men aan den eenen kant trachtte te luisteren naar Dr. Van Lonkhuyzen en aan den anderen kant bevreesd was, dat men, door de Gereformeerde lijn tot het einde toe te volgen, de zoozeer begeerde kerkelijke goederen zou verliezen. Dit alles is zeer doorzichtig. Immers men spreekt aan den eenen kant van "insubordinatie aan de bevoegde kerkelijke autoriteiten," iets, dat natuurlijk puur Collegialisme is en doet denken aan de kerkbesturen der Ned. Herv. Kerk. Maar aan den anderen kant schijnt men het toch niet aan te durven, om deze autoriteit der bevoegde gezaghebbers (de Classis!) te handhaven en toe te passen, en spreekt men eenvoudig van een verbre-

ken van het kerkverband. En eindelijk is men toch ook weer bevreesd, dat zulk een uitspraak voor het wereldsche gerecht niet sterk genoeg zal zijn, reden waarom men er ten slotte ook nog aan toevoegt, dat de kerkeraad alle rechten en privilegiën heeft verloren. Feit is dan ook, dat men voor het wereldsche gerecht niet gezegd heeft, dat men den kerkeraad van Eastern Ave. buiten het kerkverband had geplaatst, maar dat men hem had afgezet. Immers, als men een kerkeraad buiten kerkverband plaatst, staat zulk een kerkeraad nog wel degelijk in het ambt. De kerkeraad van Eastern Ave. had naar de eigen uitspraak der Classis dan ook wel degelijk het recht, om te blijven fungeeren als kerkeraad. Hij heeft dit ook gedaan, en daarin natuurlijk niets gedaan, waarin hij tegen het besluit der Classis zou hebben gehandeld. Nu vragen wij in allen ernst: hoe kon dan onze kerkeraad het recht van appèl op de Synode verliezen, iets, dat haar krachtens het besluit der Classis ook nog was beloofd? En hoe konden de Classicale adviseurs, zooals Meeter, Volbeda, Groen, e. a., dan toch de zaak voor het wereldsche gerecht voorstellen, alsof ze niet wachtte op de finale beslissing der Synode van 1926? Dit is alleen te verklaren, als men in het oog houdt, dat de Classis wel den kerkeraad heeft afgezet, al is het dan ook, dat men aan deze afzetting een Gereformeerd tintje wilde geven. Men is in alles, wat men later deed, uitgegaan van de gedachte, dat de Classis het recht heeft een kerkeraad af te zetten. Classis Oost staat in dit opzicht niet boven, maar beneden Classis West. De laatste heeft ronduit het Collegialisme gehandhaafd, zonder blikken of blozen. Voor haar was, naar het schoone voorbeeld van G. Hoeksema, de kerkeraad een kleine jongen, die door vader werd bestraft als de Classis sprak. Classis Oost heeft feitelijk wel hetzelfde gedaan, doch dit Collegialisme trachten te bedekken door een enkele Gereformeerde uitdrukking.

Doch we loopen vooruit. We zullen deze besluiten der Classis aanstonds nader bezien.

Men behandelde dit rapport der Commissie punt voor punt. Nadat was voorgesteld om (1) aan te nemen, besloot men om per briefjes te stemmen. Doch eer men hiertoe overging besloot men nog, om eerst in het gebed te gaan. Eén der broederen werd verzocht hierin voor te gaan. Ondergeteekende verzocht vriendelijk van dat gebed der Classis verschoond te mogen blijven en verliet de vergadering tot de Classis haar gebed zou hebben uitgesproken. Hij had hiervoor meer dan eene reden.

In de eerste plaats had hij hiervoor de algemeene reden, dat men aan het begin der vergadering den Naam des Heeren had aangeroepen en Hem had gebeden, om leiding in alle voorkomende zaken, ook in de zaak, die thans te beslissen zou zijn. Nu zou het kunnen voorkomen natuurlijk, dat in den loop harer handelingen de Classis voor moeilijkheden kwam te staan, zoodat ze eigenlijk niet wist welken kant op te gaan. In zulk een geval zou men in het midden eener zitting bijzonderlijk in het gebed kunnen gaan. Doch dat was hier niet het geval. Er bleek hoegenaamd geen verschil van meening

te bestaan. De zaken waren geheel en al in de vergadering der commissie beklonken en er was zelfs geen bespreking merkbaar op den vloer der Classis. Er was aan bijzonder gebed hoegenaamd geen behoefte. Indien er echter geen andere redenen geweest waren, had ondergeteekende de vergadering niet behoeven te verlaten.

Doch die andere redenen bestonden wel. Want voor het bewustzijn van ondergeteekende stond het in de tweede plaats ook vast, dat het kwaad der Classis ten volle besloten was, en dat men zijn hart wel zoo toegeschroefd had, dat men zeker om niets anders zou kunnen bidden dan hetgeen men zoo gaarne wilde. En wat men wilde was tegen den duidelijken wil des Heeren. Dit laatste kon ook der Classis duidelijk zijn. Men zou ondergeteekende nooit kunnen overtuigen, dat de Classis, althans de hoofdleiders in deze zaak zich er niet van bewust waren, dat niet de liefde van Christus hen bewoog, om Schrift en Belijdenis te handhaven, maar haat en nijd. Immers men wist wel, dat de leeraar van Eastern Ave. de Belijdenisschriften, los van het geknoei der Synode van 1924, wel zou kunnen onderteekenen. Hij had het der Classis immers aangeboden, om zich op het stuk der Belijdenis te laten onderzoeken. Dit laatste durfde men niet aan. Men schulde achter de verkrachting der Belijdenis belichaamd in de Drie Punten. En de Classis wist zeer wel, dat ze op drie punten geen leeraar mocht afzetten. Het was voor ondergeteekende doorzichtig, dat de Classis zich haar eigen ongerechtigheid wel bewust was. De wil des Heeren in de Gereformeerde kerken is, dat men zal oordeelen naar Schrift en Belijdenis. Dien wil des Heeren wilde de Classis niet. Het gebed der Classis zou dus hierop moeten neerkomen, dat men den Heere zou vragen om te mogen doen, wat niet Zijn wil was. Zoo bad Bileam ook. En dit gebed zou ondergeteekende niet kunnen meebidden, zoolang dit alzoo voor zijn bewustzijn leefde.

En in de derde plaats, zou ondergeteekende ook een gansch ander gebed moeten bidden dan de Classis. Immers, zou ondergeteekende zeker vragen, dat de boosheid der Classis nog verhinderd mocht worden en dat ze niet tot het einde toe in hare ongerechtigheid zou mogen voortvaren. Doch men kon ook wel op zijn vingers uitrekenen, dat de Classis zulk een inhoud aan haar gebed niet zou geven. In het kort, ondergeteekende gevoelde met heel zijn ziel een walging van dit gebed der Classis. Het was voor hem een gruwel. En liever dan aan dien gruwel mee te doen, of ook bij het bedrijven er van tegenwoordig te zijn, verliet hij de vergadering. Hij heeft dat later nog weer gedaan, toen Classis West denzelfden weg opging.

In betrekking tot het stemmen zelf, weten onze lezers den uitslag. Met bijna algemeene stemmen werd besloten tot de schorsing van den leeraar van Eastern Ave., overeenkomstig het advies der commissie in (1) als boven.

Beoordeelen we thans dit besluit der Classis in betrekking tot de schorsing van den leeraar.

De uitspraak is, dat Ds. H. Hoeksema schuldig staat

aan insubordinatie aan de bevoegde kerkelijke autoriteiten en dat hij door die handeling in zijn ambt geschorst is. De gronden voor deze uitspraak zijn schijnbaar drielei:

a) Ds. Hoeksema had in zijn repliek van 11 Dec. een ontwijkend antwoord gegeven op de vragen hem door de Classis gedaan.

b) Hij had in den namiddag van dienzelfden dag geweigerd met een eenvoudig ja of neen te antwoorden.

c) En hij had zich bepaald verklaard als zich niet kunvende en willende onderwerpen, in de zaak der Drie Punten, aan de Belijdenisschriften der Kerk zooals geïnterpreteerd door de Synode van 1924.

Het is onze overtuiging, dat geheel deze uitspraak onwaar is en een verkrachting van alle Gereformeerd Kerkrecht. We zijn er ons wel van bewust, dat men zich in Nederland aan een soortgelijk onrecht heeft schuldig gemaakt in de zaak-Geelkerken, ofschoon die zaak toch nog een geheel ander verloop had, dan onze zaak hier. We hebben er notitie van genomen, dat men zich over en weer, in Nederland en hier, op elkanders onrecht beroept. Op de Synode van 1926 te Englewood beriep men zich op de handelingen der Synode van Assen en in "De Bazuin" beroept Dr. Bouwman zich ter verdediging van de Synodale handelingen in de zaak-Geelkerken op hetgeen men hier deed in onze zaak. Ook hebben we gelezen, hoe Ds. Joh. Jansen, predikant te Woerden, de behandeling van de zaak-Geelkerken door de Synode te Assen tracht te verdedigen, door een voorstelling van Gereformeerd Kerkrecht te geven, die hij zeker nooit gegeven zou hebben, indien er geen zaak-Geelkerken geweest ware. Men tracht zich te beroepen op allerlei historische feiten en daaruit af te leiden, hoe de vaders zich het Geref. Kerkrecht dachten. Feit blijft, dat de grondslag van alle kerkverband in de Gereformeerde kerken de Belijdenisschriften zijn als gegrond op den Woorden Gods, en dat de regel voor alle Gereformeerd Kerkrecht blijft aangegeven in de D. K. O. En naar dezen regel beoordeeld is de einduitspraak der Classis Grand Rapids Oost van 11 Dec. 1924 een verkrachting van alle Gereformeerd Kerkrecht. We zullen dit trachten aan te toonen.

In de eerste plaats houden wij staande, dat de Classis geen recht had om zichzelf te betitelen met den naam "bevoegde kerkelijke autoriteiten" ten opzichte van den leeraar van Eastern Ave. Deze stond niet onder het oppergezag van de Classis. Hij was wettiglijk door de gemeente van Eastern Ave. en deswege van God geroepen, om het ambt van leeraar in die gemeente te aanvaarden en te bedienen. Zoo was het hem, bij de aanvaarding van zijn ambt aldaar, krachtens het formulier voor bevestiging van dienaren des Woords gevraagd, en daarop had hij bevestigend geantwoord. Krachtens deze vraag en dit antwoord had hij zijne roeping door de gemeente van God ontvangen. De Classis kwam daarbij zelfs gansch niet ter sprake. Hij had van de Classis geen beroeping tot het ambt ontvangen. Ze was hem door den kerkeraad van Eastern Ave. toegekomen. De bevoegde kerkelijke autoriteit, waaraan dan ook de leeraar

van Eastern Ave. onderworpen was, was de kerkeraad van Eastern Ave. als orgaan der gemeente, die hem be-roepen had. Zou de leeraar dan ook van zijn roeping worden ontslagen, zóó, dat hij van Godswege niet meer geroepen was, om te arbeiden in het Woord voor de gemeente van Eastern Ave. dan is het doorzichtig als glas, dat de gemeente door den kerkeraad hem van die roeping zou moeten ontslaan. Immers, indien het waar was, hetgeen de leeraar bij de aanvaarding van het ambt beleed, dat hij een roeping Gods zag in de roeping der gemeente, dan is het ook waar, dat die roeping bleef, zoolang de gemeente die roeping handhaafde door haren kerkeraad. De bevoegde kerkelijke autoriteiten zijn dus niet te zoeken in de Classis, maar wel terdege in den kerkeraad der plaatselijke gemeente. Dit is ook overeenkomstig de D. K. O. Art. 4, waar we lezen in betrekking tot hen, die tevoren niet in het ambt van Dienaar des Woords gestaan hebben:

"De wettelijke beroeping dergenen, die te voren in den dienst niet geweest zijn, bestaat:

"Ten eerste in de Verkiezing, dewelke na voorgaande gebeden geschieden zal door den Kerkeraad en de Diaconen met onderhouding van de regeling, die daarvoor door den Kerkeraad vastgesteld is, en van die kerkelijke ordonantie, dat alleen diegenen voor het eerst tot den Dienst des Woords kunnen beroepen worden, die door de Kerken, naar den regel daarvan zijnde, beroepbaar zijn gesteld; en voorts ook met advies van de Classe of van den hiertoe door de Classe aangewezen consulent;

"Ten andere, in de Examinatie, of onderzoeking, beide der leer en des levens, dewelke staan zal bij de Classe, aan welke de beroeping ter approbatie is voor te stellen, en geschieden zal ten overstaan van een drietal Gedeputeerden der Synode uit de naastbijgelegen Classen;

"Ten derde in de Approbatie en goedkeuring van de lidmaten der roepende gemeente, wanneer de naam des Dienaars den tijd van veertien dagen in de Kerk afgekondigd zijnde, geen wettige hindernis daartegen komt; welke approbatie echter niet wordt vereischt ingeval de verkiezing geschiedt met medewerking der gemeente door stemming uit een tevoren gemaakt tal;

"Ten laatste in de openlijke Bevestiging voor de gemeente, dewelke met behoorlijke stipulatiën en afvragingen, vermaningen en gebed en oplegging der handen van den Dienaar, die de bevestiging doet (en van de andere Dienaren, die mede tegenwoordig zijn) toegaan zal, naar het Formulier daarvan zijnde."

Het hart van heel dit artikel is, dat de gemeente door den kerkeraad den Dienaar des Woords beroept. Er is eigenlijk slechts één handeling, die aan de Classis is overgelaten en dat is de Examinatie. En deze behoort bij de Classis "daar de roepende Kerk de hulp der Classe noodig heeft, omdat ze zelve tot zulk een onderzoek niet bekwaam is, en daar de examinatie voor al de Kerken geldig wordt geacht" (Van Dellen-Keegstra). Er is dus in heel deze actie der Classis, in al het aandeel, dat zij heeft, geen autoriteit. Alleen dient ze de roepende gemeente met advies, overeenkomstig het kerkverband. Doch de

roeping gaat uit van de gemeente, door den Kerkeraad dier gemeente. Geheel in overeenstemming hiermede is dan ook de vraag boven reeds genoemd, voorkomende in het Formulier voor de Bevestiging van Dienaren des Woords, of iemand gelooft wettiglijk door Gods gemeente en deswege van God geroepen te zijn. Nu staat de plaatselijke gemeente in zeker kerkverband. Ze is vrijwilliglijk tot dat kerkverband toegetreden. Ze heeft zich vrijwilliglijk verbonden in gemeenschap met andere kerken te leven op zekeren grondslag en naar zekere regels. Het zou kunnen zijn, dat bij die regels waaraan de plaatselijke gemeente zich heeft onderworpen bij het intreden in een zeker kerkverband, ook was overeengekomen, om haar leeraar te stellen onder de "bevoegde kerkelijke autoriteit" der Classis waaronder de plaatselijke gemeente ressorteert. In dat geval zou de Classis zonder den kerkeraad natuurlijk wel een leeraar van een plaatselijke gemeente kunnen schorsen. Ge kreeg dan wel de vreemde verhouding, dat de gemeente haren leeraar roept, en dat hij deswege van God geroepen is, terwijl de Classis weer afzet of schorst. Doch in het afgetrokkene laat het zich denken, dat een plaatselijke gemeente zulk eene overeenkomst had aangegaan. Dit is echter juist niet het geval. Indien dat het geval ware, zou daarvan melding moeten gemaakt zijn in de D. K. O. En daarvan staat juist niets in de Kerkenorde. Integendeel, behoort de schorsing van Dienaren des Woord naar D. K. O. bij den kerkeraad, en heeft de kerkeraad der plaatselijke gemeente zich alleen verbonden, om daarbij de hulp van een naburigen kerkeraad in te roepen. Zoo toch luidt Art. 79:

"Wanneer Dienaars des Goddelijken Woords, Ouderlingen of Diakenen eene openbare grove zonde bedrijven, die der Kerk schandelijk, of ook bij de Overheid strafwaardig is, zullen wel de Ouderlingen en Diakenen terstond door voorgaand oordeel des Kerkerads derzelver en der naastgelegene gemeente in hunnen dienst geschorst of daarvan afgezet worden, maar de Dienaars alleen geschorst worden. Of deze geheel van den dienst af te zetten zijn, zal aan het oordeel der Classe staan, met advies van de in Art. 11 genoemde Deputaten der (Particuliere) Synode."

Het is uit dit artikel duidelijk, dat de schorsing van een leeraar van den Kerkeraad uitgaat en door hem met advies van den Kerkeraad eener nabijgelegene gemeente plaats moet hebben. Het is wel waar, dat een Kerkeraad niet afzetten mag zonder advies der Classis. Dit vindt zijn oorzaak in het eigenaardig karakter van het ambt van een dienaar des Woords. Immers is hij in zekeren zin ook aan al de kerken van een bepaald kerkverband verbonden en beteekent zijn afzetting, dat hij in niet één dier kerken meer dienen kan. Doch ook dan gaat de tucht nog steeds uit van den Kerkeraad en nooit van de Classis. Wel oordeelt de Classis, maar de Kerkeraad blijft het lichaam, dat tucht uitoefent. In normale gevallen zal het dus dien weg op moeten. De Kerkeraad is van oordeel, dat zijn leeraar der schorsing waardig is, omdat hij schuldig staat aan de een of andere grove zon-

de. Hij roept de hulp in van een naburigen Kerkeraad en schorst zijn leeraar. Hiervoor heeft zulk een Kerkeraad zelfs geen behoefte aan advies van de Classis. Nadat een zekere tijd is verlopen en er geen verandering gekomen is in de zaak, oordeelt de Kerkeraad, dat de leeraar afgezet dient te worden. Hij kan dit echter krachtens het kerkverband niet op eigen oordeel doen. Hij brengt de zaak voor de Classis. Als deze overeenstemt met het oordeel des Kerkerads, wordt zulk een leeraar afgezet. Er is dus geen conflict. De gemeente door den Kerkeraad beriep den leeraar. De gemeente door den Kerkeraad kan hem ook van zijn roeping ontheffen. Dit alles is volkomen in overeenstemming met de Kerkenorde der Gereformeerde kerken. En waar een leeraar maar zoo niet kan worden afgezet, maar aan zijn afzetting altijd de schorsing moet voorafgaan, is het ook duidelijk, dat de Kerkenorde geen ruimte laat voor een Classis om de tucht over een leeraar te beginnen. De schorsing toch begint bij den Kerkeraad en er staat nergens, dat deze ook kan beginnen bij de Classis of bij de Synode.

Alles goed en wel, zegt ge, maar ge veronderstelt een normaal geval. En de zaak waarover het gaat in het geding, dat we thans beoordeelen, was geen normaal, maar een abnormaal geval. Het geval was hier, dat de Classis oordeelde, dat de leeraar moest worden afgezet; de Kerkeraad echter was van oordeel, dat de leeraar moest gehandhaafd blijven en de gemeente stond achter den Kerkeraad. Als het nu waar is, zoo brengt ge uw bezwaar in tegen de bovengenoemde beschouwing, dat de schorsing nooit kan uitgaan van de Classis of van de Synode, dan zou een leeraar gehandhaafd moeten blijven in zijn ambt, ook al zouden alle kerken oordeelen, dat hij een dwaalleeraar is. Goed, wij stemmen dit toe, juist zooals ge het zegt. Als een gemeente een leeraar beroept, en die roeping is voor den leeraar ook de Goddelijke roeping, dan kan geen Classis of Synode dat veranderen als de gemeente en haren kerkeraad voor zich dien leeraar wil handhaven. Classis of Synode hebben geen bevoegdheid in te grijpen. Ze houden haar handen af van de rechten der plaatselijke gemeente. Ze hebben geen gezag over haar, ze zijn geen kerkelijke besturen. Er kan geen superioriteit van meerdere kerken over eene plaatselijke kerk zijn, dan alleen voorzover het kerkverband die meebrengt. De gemeente van Eastern Ave. was nooit overeengekomen, dat een Classis ook haar leeraar mocht afzetten als zij dit niet wilde. Maar, zoo gaat ge voort, dan hebben we nog een ander bezwaar. Zal dan één kerkeraad heerschappij voeren over de andere? Als dan toch alle andere kerken in het kerkverband oordeelen, dat zulk een leeraar niet in een Gereformeerde kerk kan dienen, die tot dat bepaalde kerkverband behoort, staan dan die kerken machteloos? Wel degelijk machteloos om dien bepaalden leeraar uit zijn ambt te ontzetten. Maar dat wil niet zeggen, dat ze daarom zouden moeten gedoogen, dat zulk een leeraar ook in dat kerkverband bleef. Wat toch zou er in zulke gevallen gebeuren naar zuiver Gereformeerd Kerkrecht, dat ook in de praktijk

zeer wel te handhaven is? Op de een of andere wijze komt de zaak van zulk een leeraar ter Classis. Dit kan doordat een of meer gemeenteleden eerst aankloppen om schorsing van den leeraar bij den Kerkeraad, en indien ze van den Kerkeraad geen voldoening ontvangen, dan gaan ze naar de Classis. Indien er in heel de gemeente niet zulke leden zouden worden gevonden, dan kan dit ook van buitenaf geschieden. Altijd eerst naar den Kerkeraad. Nooit rechtstreeksche tucht door de Classis. De Classis nu oordeelt, dat de betrokken leeraar schuldig staat. Zij geeft van haar oordeel kennis aan den betrokken Kerkeraad met advies, dat deze den kerkrechtelijken weg bewandele tot schorsing van zijn leeraar. De Kerkeraad echter is van oordeel, dat hij van de Classis moet verschillen. Hij geeft kennis aan de Classis, dat hij geen gevolg denkt te geven aan het oordeel en advies der Classis. Ook zal de Kerkeraad in zulk een geval zich beroepen op de Synode. Nu is er conflict tusschen Kerkeraad en Classis. Wat is nu de weg? Heeft dan nu de Classis geen recht om in te grijpen en zelf den betrokken leeraar te behandelen? De Kerkeraad is, zoo is gebleken onwillig. Moet dan de Classis niet de plaats innemen van den Kerkeraad? Zoo heeft men wel beweerd. Zoo beweert men in Nederland ook thans nog. Zoo heeft ook de Synode van Assen gedaan tot op zekere hoogte. Men beroept zich hiervoor op Art. 30 D. K. O. en ook op de historie. Doch Art. 30: "In meerdere vergaderingen zal men niet handelen dan 't gene dat in mindere vergaderingen niet heeft afgehandeld kunnen worden, of dat tot de Kerken der meerdere vergadering in 't gemeen behoort" is hier niet van toepassing. Het geldt hier geen zaak, die in den Kerkeraad niet kon afgehandeld worden. De Kerkeraad, die alleen schorsen kan, heeft haar afgehandeld, door schorsing te weigeren. En het geldt hier ook geen zaak, die tot de kerken in het gemeen behoort, want het gaat over een leeraar, die zijne roeping tot het ambt van een plaatselijke gemeente heeft ontvangen. En de historie is geen richtsnoer, schoon ze wel dienen kan om licht te werpen over zekere dingen. De D. K. O. zal zeker niet in het licht der historie moeten worden verklaard, in den zin dat de eerste verdraaid moet worden naar alles, wat men in den loop der historie heeft gedaan onder den naam van Gereformeerd Kerkrecht. Omgekeerd zal zeker de historie ook moeten worden getoetst aan de duidelijke taal der D. K. O. Het is juist het eigenaardige der historie op dit gebied, dat het telkens weer blijkt hoe sterk de drang is van meerdere vergaderingen om zich hiërarchische macht toe te kennen. De pauselijke trek zit er zoo diep in. Wij houden dus vol, dat er ook in een geval als boven omschreven, waarin er conflict bestaat tusschen Kerkeraad en Classis, de laatste nooit mag ingrijpen in de rechten die alleen des Kerkeraads zijn. Zij kan den leeraar niet schorsen. De leeraar komt niet onder "de bevoegde kerkelijke autoriteit" der Classis doordat zijn Kerkeraad hem niet wil behandelen. In zulk een geval, zal de Classis zeker moeten wachten op een Synode. Als een Kerkeraad zich beroept op de Synode, moet de Classis de handen afhouden tot

de Synode zal hebben beslist. Ook hier heeft de Classis Grand Rapids Oost zich ernstig vergrepen. Ze heeft zich aan geen beroep des Kerkeraads op de Synode gestoord. Ze is doorgegaan in weerwil van alle beroep. Ze heeft den leeraar afgezet, in weerwil dat en Kerkeraad en leeraar zich op de Synode hadden beroepen. Zoo werd alle beroep onmogelijk. Doch stel nu, dat ook de Synode oordeelt, dat de Classis het rechte voor heeft, en ook zij geeft daarvan kennis aan den Kerkeraad. En stel nu voorts, dat zulk een Kerkeraad pal op zijn stuk blijft staan en hij weigert ook om gehoor te geven aan het advies en oordeel der Synode? Wat dan? Moet dan een Classis niet ingrijpen en den leeraar behandelen zonder den Kerkeraad? Neen, ook dan niet. Ze kan op geen enkele wijze ooit de macht en het recht hebben, om in te grijpen in de roeping der plaatselijke gemeente. Doch de zaak zal dan dit verloop moeten hebben. De Classis neemt den Kerkeraad onder behandeling. Niet alsof de Classis ook den Kerkeraad zou kunnen afzetten. Dat kan ze nooit. Dat ligt nooit in het Kerkverband. Doch wel kan de Classis uitspreken, dat de Kerkeraad niet meer behoort binnen den kring van haar kerkverband, en dat ze hem daarom alle rechten aan dat kerkverband verbonden onttrekt. Hierdoor komt ook de leeraar vanzelf buiten dat verband, tenzij hij nu zelf met dien Kerkeraad breekt en met boete terugkeert in den schoot der kerken. Zoo loopt naar ons inzicht de lijn van Gereformeerd Kerkrecht. Of het dan altijd in de historie naar deze lijn gegaan is? Neen, in den loop der geschiedenis is het Kerkrecht maar al te dikwijls verkracht. Ook wij hebben vroeger geen inzicht gehad in deze dingen. Op school handhaaft men het Collegialistisch Kerkrecht van Heyns. En eerst als de praktijk komt denkt men over de dingen na en onderzoekt men. En het is ons goed duidelijk, dat naar geen Gereformeerd Kerkrecht een Classis ooit zal kunnen ingrijpen in de rechten van een plaatselijke gemeente. En daarom weigeren wij te erkennen, dat de leeraar van Eastern Ave. het te doen had met bevoegde kerkelijke autoriteiten, toen de Classis hem begon te behandelen buiten zijn eigen Kerkeraad om en tegen diens wil.

Doch ook zoo is alles nog niet van dit besluit gezegd. Ook al zouden we toestemmen, dat de tucht over een leeraar wel uit kan gaan van eene Classis, dan zou dat nog nooit het besluit der schorsing rechtvaardigen, dat door de Classis genomen werd op dien bewusten Decembervormorgen. Alles in dat besluit is krom en verdraaid. Er is niets goeds in. Het is van het begin tot het einde één groot geknoei. We hebben er reeds op gewezen, dat de Classis dit besluit nam in weerwil van het beroep op de Synode. Als er een beroep op een bredere vergadering ligt, dan blijft zeker een zaak in het geding hangende tot die bredere vergadering zal hebben uitgesproken. Ik weet het, men zal zich beroepen op het Ondertekeningsformulier, en beweren, dat dit spreekt van een ipso facto uit den dienst geschorst zijn, tenzij iemand belooft niets te leeren van hetgeen als dwaling bestempeld is. Doch dit beroep is ijdel. Het Ondertekeningsfor-

mulier spreekt van de Belijdenisschriften. Men mocht ons op het stuk der Belijdenisschriften te eeniger tijd onderzoeken. Daarvan was de Classis ten volle overtuigd. We hadden met die Belijdenisschriften geen conflict. Ook zelfs niet naar het eigen besluit der Synode van 1924 te Kalamazoo. Alle beroep op dat Onderteekeningsformulier is dus volkomen ijdel. Wij hadden wel het recht om Synodale besluiten te toetsen aan de Belijdenisschriften en we hadden nooit beloofd in het Onderteekeningsformulier, dat we dit niet zouden doen. Ons beroep op de Synode hing dan ook niet af van ons al of niet stilzwijgen over de Drie Punten. We hadden ons op de Synode beroepen, die onze zaak in 1924 had behandeld en afgehandeld en die ons niet der afzetting waardig had bevonden. Het was juist de Classis, die zich vergreep, aan den eenen kant aan de rechten des Kerkeraads van Eastern Ave., en aan den anderen kant aan het kerkverband, doordat ze verder ging dan de Synode, die de zaak had afgehandeld. Maar aan geen beroep op de Synode stoorde de Classis zich. Het was één groot geknoei, één groot kerkelijk schandaal van het begin tot het einde, geïnspireerd door persoonlijke haat en nijd. En de broeders weten in eigen geweten wel, dat we hier de waarheid schrijven. De Classis had moeten wachten op de uitspraak der Synode. Ze wilde dit niet, want haar onrecht moest beëindigd en gehandhaafd worden. Vandaar, dat ze ook over ons beroep heen, toch doorging en besloot, dat wij niet in eigen gemeente zouden kunnen arbeiden tot tijd en wijle de Synode over deze dingen uitspraak gedaan had!

Doch ook zoo is lang niet alles van dit besluit gezegd. We zullen, D. V., de volgende keer meer laten hooren van deze zaak.

H. H.

TROUWBERICHT

Op. Dankdagmiddag, den 25sten November 1926, werd door Ds. H. Hocksema het huwelijk voltrokken tusschen

MR. GERRIT SCHAAFSMA

en

MRS. GERTRUDE KNOL,

Geb. Borduin.

Grand Rapids, Mich.,
752 Vander Veen Ct.

WAARHEID-LIEVENDE VRIENDEN

in eenige stad of dorp (behalve Grand Rapids, Mich.) die belang stellen in en begeerig zijn, om onze Leiders te hooren over eenig vraagstuk, waarin wij verschillen van de Synode der Christelijke Gereformeerde Denominatie en hare Drie Punten, worden verzocht om te correspondeeren met ondergeteekende.

Namens de Lecture-Commissie,
D. SWIETER, Secretaris.
821 Bemis Street, Grand Rapids, Mich.

BOOK REVIEW

Chinese Altars to the Unknown God, by John C. De Korne. It is the desire of the author that we regard this as an account of the religions of China, and the reactions to them of Christian Missions. The work might as well be bearing the title "*Common Grace in Chinese Religions*."

We wish to say a few things about this book. One finds in this work two contrary and mutually exclusive views of the non-Christian religion. The author avers, on the one hand, that the non-Christian religion contains beautiful elements and on the other hand he is agreed that the worship of the devotees of these religions is a worship of devils. A few passages from his work will prove this. "With such a two-fold approach, he (the Christian) can afford to picture in glowing colors *the beautiful elements that do exist in non-Christian religions*; he can unhesitatingly share the enthusiasm that extols the unmistakable benefits which these systems have brought to their devotees; and he need not withhold rightful praise for those noble aspirations of the human soul. The very solidity of our faith in Christ makes it possible for us to take generous views of *all those honest strivings in the hearts of men* for satisfactions that can be found in our Lord alone." (Page 1).

Compare now, with the above selection, the following passage. "The second principle which is of significance for the Christian approach to the non-Christian mind is the recognition of the limitations, weaknesses, fallacies and perversions of non-Christian religions.

"God's word (so the author continues) teaches this principle very plainly. The character of Pagan religions is described as idolatry. The Gods of the nations are described as being all vanity; their works are nothing; their molten images are wind and confusion (Isaiah 41:29). We are told that they who trust in graven images shall be greatly ashamed. The idols of Babylon are said to be unable to save themselves (Isaiah 46:1, 2). Paul declares in his teaching that they be no gods, which are made with hands. Moses declared that the worship of the peoples round about Israel was really a worship of devils (Deut. 32:17). Paul describes the gentiles as those who have the understanding darkened (Eph. 4:18) and speaks of them as without God and without hope in the world (Eph. 2:12)" (See Page 83).

The following questions cannot be suppressed. If the worship of the pagan religion is a worship of devils how can we speak of this religion or worship containing beautiful elements?

On the one hand the author maintains that the worship of the pagan is wholly bad since it is a worship of devils. On the other hand it is maintained that the worship of the pagan is partially good. We ask, How can a thing be wholly bad and partially good?

It is maintained by the author that the non-Christian religion and the Christian religion have features in common. What may these common features be? Attend to this from the author's pen: "First a remark about points

of general. From a Christian point of view all non-Christian doctrines and attitudes can be divided into three classes: First, these which are entirely hostile to Christianity; for example, the worship of idols, ancestors or the powers of nature. Such features can only be considered points of divergence, and only in the way of contrast can they serve as points of contact. Secondly, those that *fit right into Christian truth*; for example, obedience to parents, sense of sin, need of a redeemer, prayer, meditation, longing for communion *with God*."

In the above selection, it is maintained, let us notice, that the heathen, the Chinese, feel the need of a redeemer and long for communion with the *one true God*. The name God is written with a capital letter. Every day there are many of such heathen dying, such as feel the need of a redeemer and long for communion with God. Hell is, therefore, full of such who long for communion with God, who feel the need of a redeemer. Someone once said to me that the doctrine of Absolute Election is a cruel doctrine, indeed, since it means that even though a man may long to be saved, and implore God to be entered into the kingdom, he nevertheless perishes, must perish because he is a non-elect. This person was unjustly discrediting the doctrine of election. Fact is that never a non-elect or reprobate lived who longed to see God's face, who desired to go to heaven.

To say that the heathen long for God is equal to saying that there are countless numbers of human beings who must perish, being reprobates, who nevertheless long to be saved.

It is the plain teachings of Scripture that the unregenerate do not long for communion with God. The wicked hate God, all their thoughts are that there is no God. And the unregenerate heathen is that wicked, the fool who says in his heart that there is no God.

The author has it that there are elements in the non-Christian religion which *fit right into Christian truths*. If this be true, the religious experiences of the pagan are equal, similar to the religious experiences of one regenerated. If the above statement of the author be correct, hell is full of regenerated people.

Further, if it be true that, in a material sense, the non-Christian and the Christian religion have common features it follows that they are essentially alike. Fact is that the heathen long after the god of their imagination, which means that they long for such a one as they themselves are, viz., a wicked being. Hence, their yearning for god is a manifestation of the perverseness of their wicked heart and does not for that reason fit right into Christian truth.

These common features being there, it follows that the Christian religion is a higher, the highest possible development of the features constituting the Christian religion. Let us hearken to the author. "We have already seen that the Christianity is the final religion according to the Scriptures. It remains for us in this section to consider how it maintains that claim among

the religions of the world, and what the significance of that claim is for the other religions.

"When Christianity is placed among the religions of the world, is it the final religion because it is the highest development of them all? Is it the highest point of achievement that has yet been reached, and therefore the final word today? Just as the 1926 model automobile, which is the best that has ever been produced and contains all the good features of all those that have gone before, but will be superseded by something better next year? No, not that. Even though that would make it the best of a series, still it would only be one of a series. Christianity among the religions of the world is not only unsurpassed, but it is unsurpassable. Any Christianity which makes less of a claim for itself than that is not the Christianity of Christ and of the Bible, and will even fail to vindicate its claim" (See Page 107 of the author's book).

What now is the author's conception of the various religions, including the Christian religion? There are common features. The Christian religion is the *highest possible* development of these common features. This then, according to the author, is the difference between the Christian religion and all other religions, that the good features, present in the pagan religion of the Chinese, have attained, in the Christian religion to that stage of development where they cannot be surpassed. This, let me say, is a thoroughly modern conception of the Christian religion. According to this view there can only be a relative difference between the Christian and the pagan religion of the Chinamen.

The author, it is true, does maintain that the Christian religion is "unique." But, I repeat, this uniqueness consists in this, that the Christian religion is the highest possible development of the common features.

The author, however, does not go the whole length to which R. B. Kuiper goes to in his "As To Be Reformed." Kuiper not only maintains the common features but also avers that the Christian religion and the pagan religions have a common origin. The former is an outgrowth of the latter. The fundamental elements of Christianity, according to Kuiper, are borrowed materials. Not so according to DeKorne. Says he, "It (the Christian religion) has its own origin." It is also a fact that the author maintains that Christianity has something more than and something fundamentally different from anything that may be found in the pagan religions. The author means to say that the former religion differs from the latter religion as to essentials. Here the author is in violent contradiction with himself. It is his view that the pagan religion of the Chinese is the highest possible development of common features. If this be true, these features of which Christianity is the highest possible development it follows that these features must at once be regarded as the essentials or the root ideas of Christianity. Is it not so that a plant is an outgrowth of its root? The author has it then that both the Christian and the pagan religion are the outgrowth of identical roots. And this

can only mean that Christianity does not differ from pagan religions as to its essentials. And if the root ideas or essentials of both religions are the same it must follow that the religions are alike throughout and that essentially. For there can be no essential difference between a plant and its root. In fine, to say that Christianity is the highest possible development of common features is equal to saying that there can be no essential difference between the Christian religion and the pagan religion of the Chinese, since there can be no essential difference between a plant and its root. The only difference between the former religion and the latter is that the former has attained to its full growth, the latter not.

Let us consider now what this view implies. It implies that the Apostle Paul was all wrong when he said: "Be ye not unequally yoked together with unbelievers; for what fellowship hath righteousness with unrighteousness? And what communion hath light with darkness? And what concord hath Christ with Belial? And what part hath he that believeth with an infidel? And what agreement hath the temple of God with idols?" Paul means, to be sure, that there is no agreement, no concord, no communion, no part. But, according to the above view, Paul was all wrong. For, according to the above view, the unrighteousness of the pagan religion and its devotee is righteousness, its darkness is light, Christ hath concord with Belial or Confucius, that is to say there is no essential difference, on the basis of this view, between Christ and Confucius, nor between the believer and the infidel, nor between the temple of God and the idol. And the god which the pagan worships is like unto the God of the Christian. Hence, there is really no good reason, according to this view, why we should be supporting missionaries in China. They have Confucius, who is essentially as good as Christ. Hence, he will do. Let the Christian Reformed Church recall then its missionaries. And let us be yoked up with the ungodly, be he pagan or Christian. For there is concord, part, agreement.

But we know that Paul is right and DeKorne is wrong. It is the plain teachings of the Apostle Paul that the Christian religion and the pagan religion clash at every point. They have absolutely nothing in common.

To be sure, there may be and there is a formal resemblance. But these formal resemblances cannot possibly mean that the Christian religion is the highest possible development of the best features of paganism. Let me illustrate. There is a formal resemblance, is there not, between baptism, by immersion and a swim in Lake Michigan. But who would say now, that baptism by immersion and that sport known as swimming have common features and that baptism by immersion is the highest possible development of the features constituting the sport called swimming. What mistake does the author make? What is his error? It is this: formal resemblances are regarded as material resemblances.

The Christian religion and the pagan religion, then, have features in common. And it is the contention of

the author that these common features can be effectively used. "In order to make effective use of any point of contact" (Page 112). And the author lets follow an illustration. But the illustration he advances proves that there are no common features, no points of contact, which can be put to a good use by the missionary. The author uses the following illustration: "A striking example of faith in Buddha was brought to my notice in the famine region of Shantung during the famine of 1921. An old woman was on the verge of starvation. The missionary, who was dispensing famine relief money from the Christians of America and Europe, gave her a dollar. Faithful to his calling as missionary he accompanied the gift with that the money was donated by Christians moved by the love of God and sympathy for their fellow man. As soon as she heard the name of Jesus, she returned the money which was already in her hand, saying: 'I do not want any help from Christians. I put my trust in Buddha. He will help me.' That woman's faith in Buddha was stronger than her desire for the Christian dollar, that meant immediate relief from the pangs of hunger. A more valuable point of contact could not be desired than that old woman's faith. It needed only to be transferred to Him who is worthy of such devotion" (See Page 111).

The author regards the old woman's faith in Buddha as a point of contact, a common feature. To be sure, we agree that there is a formal resemblance between faith in Buddha and faith in Christ. Both times the missionary is dealing with faith. In each case faith is centered upon a person. In a material sense, however, faith in Buddha and faith in Christ clash, they are contraries, they exclude each other. The faith of that old woman was a corrupt faith, for it was the faith of an unregenerated heart, centered upon a sinner, viz., Buddha, also depraved. And therefore the old woman could not be persuaded to transfer that faith from Buddha to Christ. If she did, it meant that her faith was regenerated. The unregenerated faith of that woman was no asset to her. The reverse side of that faith of hers was unbelief, enmity, hatred relative Christ. A person with such a faith will not and cannot embrace Christ. The faith of that old woman was no point of contact, but a point of divergence. The author informs his readers that this faith *only* needed to be transferred to Christ. The author errs. That faith needed to be regenerated by the spirit of God. In that unregenerated soul of that woman was absolutely nothing which could serve as a bond between her and Christ. Hence, we are called NEW CREATURES. The author expresses himself as he does because he regards the unregenerated faith of the natural man as a noble product of common grace.

The author tells that we *must* assume a sympathetic attitude toward the religion of the pagan. Let us hear the author: "The moment a Christian begins a study of comparative religions, he finds himself affected by two conflicting emotions. For no Christian can approach such a study dispassionately and no Christian may approach such a study *unsympathetically*." And why not? we ask.

"Because," says the author, "without a sympathetic approach, no system or thought or religion can be understood, much less can it be evaluated. Without a sympathetic approach he could never come to an honest recognition of the elements of truth that may be found in a system essentially false. And without such a sympathetic approach, he could never expect to touch, in a vital and life-giving way, the hearts of those to whom these systems have come to stand for the very best within their range of knowledge."

Let us begin with the last statement first. The author means to say, that the missionary must not denounce and condemn the various elements constituting the pagan religion. He must declare, let us say, to that old woman that her faith in Buddha is a noble thing as far as it goes, but that there is one greater than Buddha, namely, Christ. Upon Him should the noble affection of her soul be centered. Further, the missionary must not denounce Buddha. He should concede that Buddha was a man with lofty ideals and noble aspirations, that the Chinese race is better for him having lived.

In the eyes of God, however, Buddha is a Belial. His followers, says God, are those worshipping devils.

(To be Continued)

G. M. O.

INGEZONDEN

Geachte Redactie!

Vergun ons s.v.p. eenige opmerkingen aangaande het stuk van Ds. H. Hoeksema, getiteld: "Een Bedenklijk Standpunt." We hebben het oog speciaal op een paragraaf onder en in verband met een verklaring van de Synode van 1926. We zullen duidelijkheidshalve die verklaring overschrijven, ons oordeel daarover zeggen, en voorts aantonen dat de titel van bovengenoemd stuk in meer dan een zin zeer gepast is.

Verklaring:

"Dat zulk een nadere interpretatie door de Synode gegeven de officieele, en dus voor onze kerkengroep geldende interpretatie is van de Belijdenisschriften. Zonder iemand te bekorten in zijn wettige rechten van het indienen van bezwaren, staat 't toch vast, dat elk ambtsdrager en lid zich heeft te conformeren met zulk eene uitspraak. Dit geldt voor de Ned. Geref. kerken van de dogmatische besluiten van de Synode van Assen inzake het Geelkerken-geding. Zulks geldt voor onze kerken niet minder van de besluiten der Synode van 1924 inzake de Drie Punten."

Tusschen twee haakjes zij opgemerkt, dat de laatste twee volzinnen, in verband met elkaar, teekenend zijn. Het kerkrecht in zwang onder ons berust hoofdzakelijk op Synodale decreten en besluiten en ideeën van den een of anderen theoloog. Traditie dus.

Doch hierover later meer.

De Synode zegt hier, dat alhoewel iemand bezwaren mag indienen tegen hare besluiten, hij nochtans zich moet conformeren met dezelve. Welnu, wanneer iemand het recht wordt gegund bezwaren in te dienen, sluit dat vanzelf in, het recht ze te gevoelen. Toch conformeren zegt de Synode. Dit beduidt dan, in 't licht van het voorgaande, dat hij behalve de Synode (Classis en Kerkeraad) niemand met die bezwaren in kennis mag stellen. Toegepast op de Drie Punten zit de zaak dus zoo: Men mag ze verwerpen; men mag ook de Synode zeggen dat men ze verwerpt; doch men mag dit niet aan buurman zeggen.

Hier komen we nog wel even op terug straks.

Laat ons eerst eens onder de oogen zien hetgeen de schrijver van "Een Bedenklijk Standpunt" te berde brengt in verband met dit alles. En waar er in elken volzin een of meer fouten schuilen, wat de gevolgtrekkingen aangaat, zullen we ze meest een voor een behandelen.

1. "Tusschen twee haakjes zij even opgemerkt, dat volgens deze uitspraak der Synode, ieder ambtsdrager en lid der Chr. Geref. kerken wel degelijk onder den band der Drie Punten ligt."

Antw.: We liggen alleen onder den band van Gods Woord.

2. "We kennen verschillende ambtsdragers en leden die het niet eens zijn met de Drie Punten en die toch den moed er toe missen, om de kerken te verlaten, die zulk een juk op hun schouderen leggen."

Antw.: "Wat oordeelt gij uwen broeder, of wat verwacht gij uwen broeder? Hij staat of hij valt zijn eigen heer." En verder: "Wij zijn Abrahams zaad en hebben *als zoodanig* nooit iemand gediend." En spreekt gij van een juk op onze schouderen behalve het juk van Christus? — Zijn juk is zacht en Zijn last is licht. En waarom, gij Schriftgeleerden, is Christus' juk zacht en zijn last licht? *Uw volk zal zeer gewillig zijn* op den dag uwer heikracht....

3. "Ze meenen dan, dat ze eigenlijk niet persoonlijk verantwoordelijk zijn voor de dwaalleer der kerk."

Antw.: De idee die hierin uitkomt is precies dezelfde als die van de Chr. Geref. kerken, dewelke Ds. Hoeksema elders Rooms sch noemt en hierarchisch. Zoo meteen het bewijs.

4. "Het zal hun uit bovenstaande wel goed duidelijk zijn, dat hun positie in de kerken een onmogelijke is."

Antw.: Dezelfde idee als in punt 3.

5, 6. "Ook al worden ze niet kerkelijk vervolgd, het feit ligt er toe, dat ze door hun blijven in de kerk zich plaatsen onder bovenstaande Synodale uitspraak, en dus stilzwijgend toestemmen, dat ze zich conformeren met de Drie Punten. Doen ze dat in het binnenst van hun ziel niet, en zien ze het bovendien ook nog lijdelijk aan, dat in hunne kerken, ambtsdragers op grond van de Drie Punten uit hunne ambten worden ontzet, dan is hun positie voor God een oneerlijke."

Antw.: De schrijver van bovenstaande heeft dat Synodale conformeren blijkbaar niet recht gevat. Dit bewijst de uitdrukking "in 't binnenst van hun ziel." Als

immers iemand bezwaren indient, hetwelk de Synode in dit geval toestaat, is dat juist een teken dat zijn ziel niet conformeerend is. Ze is bezwaard. Waar nu de veronderstelling foutief is, daar deugt natuurlijkerwijs de conclusie ook niet. Hier kunnen we dan ook van afstappen.

7. "Ze kunnen er nooit voor weg, dat de Synode het hun onmogelijk heeft gemaakt om in de kerk te blijven."

Antw.: Onmogelijk is het te staan voor een onmogelijkheid die niet bestaat. Het heeft hier dan ook natuurlijk heelemaal geen zin om te spreken van "een niet voor weg kunnen."

Uit het voorgaande en wat elders in hetzelfde stuk voorkomt, is duidelijk dat de medeschrijver van "Langs Zuivere Banen" er twee tegen elkaar strijdende kerkrecht-begrippen op na houdt. Hier zegt hij, bezwaarden, ge moet de Synode inzake de Drie Punten gehoorzamen of u van onder haar gezag onttrekken. Gehoorzamen veronderstelt erkenning van gezag. Hier wordt dus een gezag erkend dat elders Roomsche en hiërarchisch wordt geheeten door denzelfden schrijver, dus niet wordt erkend. Doch wat hier verder feitelijk geleeraard wordt is dit: Men moet een macht waaronder men niet staat toch gehoorzamen; men kan zich onttrekken van onder een macht waaronder men niet staat; en, men mag zich onttrekken van onder een macht waaronder men wel staat.

Dit is nu precies typisch van de idee van "kerkrecht" onder ons. Een groote verwarring. Men kan er geen touwen aan vast knoopen.

Men heeft, het zij in dit verband opgemerkt, verschillende verklaringen trachten te geven van Art. 31, D. K. O., doch totnogtoe niet de rechte kunnen vinden. Zonder ons echter op glad ijs te willen wagen, zouden we toch gaarne de vraag stellen, of voornoemd artikel niet dient verklaard in het licht der Schrift en historie beide, en dan wel zoo, dat in het oog wordt gevat en gehouden, dat Synodale besluiten natuurlijkerwijze moeten onderscheiden in tweeërlei, namelijk, huishoudelijke en leerstellige.

Doch, — we moeten terug naar Babel.

Dit verschijnsel in de Chr. Geref. kerken, alsook bij de mede-auteur van "Om Recht en Waarheid," is psychologisch, zouden de geleerden zeggen, heel goed te verklaren, vooral bij laatstgenoemde. Men is met de Bultema-zaak begonnen af te wijken van de lijn der Schrift, en ook van die der Dordtsche Synode, in dat men daarin de Belijdenisschriften als maatstaf gebruikte om die kwestie er naar te beoordeelen. In "Den Jongsten Kerkelijken Strijd," is men in die dwaling blijven volharden, en de resultaten zijn dan ook net zooals verwacht kon worden. Dat nu bovengenoemde schrijver klaagt over een toestand, waarvoor hij in de eerste plaats zelf aansprakelijk is, doordat hij ze heeft helpen scheppen, zit 'em hierin, dat hij nu patient is.

Of deugt deze voorstelling niet?

Laat eens zien. De Belijdenisschriften zijn bindend. Als er nu verschil bestaat van opinie over de beteekenis van een zeker gedeelte er van, dan doet de Synode uitspraak. Geen enkelingen. Dat is logisch. De Synode

oordeelde in de zaak van Bultema, dat zijn leer afweek van de Belijdenis. Dat besliste. Niet wat Bultema zelf oordeelde. Zoo ging het ook in de Danhof-Hoeksema-kwestie. En dat met evenveel recht, principieel. De leeraren D. en H. zeggen, "daar is geen algemeene genade in de Belijdenis"; een ander zegt, "ze ligt er als een draad door"; doch de Synode zegt, "het is een kabel." Dus, is het een kabel. En die kabel bindt een ieder die zich binden laat.

Natuurlijk, de rechte weg is, welke men volgde met de Dordtsche Synode, waar geen andere werd gedoogd, alle dogmatische geschillen naar de Schrift, de eenige regel daarvoor gegeven, te beoordeelen. Dan moet er gestudeerd worden en zoo komt men verder. Daaraan hebben we immers ook onze Dordtsche Leerregels te danken. Lees s. v. p. de voorrede daarvan.

Onze voorvaderen uit dien tijd plaatsten de Belijdenisschriften niet op een lijn met Gods Woord. Art. 7 van de Confessie bewijst dit ook ten duidelijkste. Doen wij dat dan wel? Lees dit: "Want ze worden afgevaardigd met last en volmacht om namens hem (den kerkeraad) in gebondenheid aan *den eenigen en onfeilbaren regel van Gods Woord naar de Drie Formulieren van Eenigheid* der Chr. Geref. Kerk te oordeelen en te besluiten." Hier wordt de onfeilbaarheid der Belijdenisschriften geleerd, of dit is onzin.

Ook Ds. Hoeksema is het ten volle eens met deze last en volmacht, zooals hier uitgedrukt. Dit blijkt genoegzaam uit het verband waarin ze door hem wordt aangehaald.

Voorwaar, "een bedenkelijk standpunt."

Nog iets. De Protesteerende Geref. kerk is, volgens een vorig nummer van haar orgaan, georganiseerd op grond van meergenoemde formulieren, als ook der Kerkenorde. Kerkenorde, blz. 115: "Onder valsche leer of ketterij wordt verstaan dwaalleer, die tegen de aangenomen belijdenis ingaat en met bewustheid en opzet wordt aangehangen en verdedigd." Iemand die ketterij met bewustheid aanhangt is een ketter, niet waar? En een ketter staat, volgens de Schrift, buiten het koninkrijk Gods, niet waar? Dus dan staat en de Chr. Geref. kerk en de Prot. Geref. kerk hierin precies waar Rome ook staat. De eerstgenoemde met, de laatstgenoemde zonder de Drie Punten.

De uwe Om Waarheid en Recht en Langs Zuivere Banen,

P. AUKEMA.

Byron Center, Mich.

Antwoord aan Broeder Aukema

We zijn dankbaar, dat broeder Aukema notitie neemt van hetgeen we schreven en dat hij belangstelling genoeg toont, om aanmerking te maken op hetgeen hij meent foutief te zijn. We geven hem de verzekering, dat hem dit ook in de toekomst niet zal worden kwalijk genomen. We hebben reeds eerder gezegd en zeggen het thans weer, dat er geen gevaar kan schuilen in gedachtenwisseling.

We meenen echter, dat broeder Aukema het thans bij het verkeerde eind heeft, en dat zijn aanmerkingen geen steek houden. Wij zullen onze redenen aangeven voor onze meening. En waar broeder Aukema zijn aanmerkingen heeft ingedeeld, kunnen we niet beter doen, dan hem op den voet volgen.

1. De broeder in antwoord op ons beweren, dat ieder lid en ieder ambtsdrager in de Christelijke Gereformeerde kerken onder den ban van de Drie Punten ligt, naar het laatste Synodaal besluit, zegt: "We liggen alleen onder den band van Gods Woord." Dit is natuurlijk waar, afgedacht van eenig kerkverband. Maar het is niet waar in verband met een bepaalde kerk. Broeder Aukema heeft, als we ons niet geheel vergissen, belijdenis des geloofs afgelegd in een Christelijke Gereformeerde kerk. Hij is daarvan heden ten dage nog lid. In die kerken geldt de Gereformeerde Belijdenis, zooals ook broeder Aukema zeer wel weet. Toen de broeder belijdenis deed, heeft hij dan ook beloofd, dat hij alle ketterijen, die strijden tegen de leer der Kerk, waarin hij die belijdenis aflegde, zou verwerpen. Aan die belofte is broeder Aukema dus gebonden. Hij heeft zich vrijwillig onder dien band begeven. Hij staat dus in laatster instantie wel onder den band van Gods Woord, en er is niemand, die hem de vrijheid van geweten en godsdienst zal kunnen ontnemen. Maar hij heeft zichzelf gegeven onder den band van Gods Woord, zooals dat verklaard ligt in de Gereformeerde Belijdenisschriften. Met andere woorden: de broeder staat wel alleen onder den band van Gods Woord, doch er bestaat voor zijn bewustzijn, naar zijn eigen belofte geen verschil tusschen dien band van Gods Woord en den band der Gereformeerde Belijdenisschriften. Indien dit laatste wel het geval zou zijn, is de broeder voor God en de kerken geroepen dit te openbaren. De broeder schijnt te meenen, dat uiterlijk conformeeren, terwijl men in zijn ziel het niet eens is met de Drie Punten wel mogelijk is. Toch is dit niet waar. Zeg eens, broeder Aukema zou nog kinderen ten doop heffen. Wat wordt hem dan gevraagd? Of hij instemt met de leer, "die in de Christelijke kerk alhier geleerd wordt." Dat houdt ook de Drie Punten in. En ook al zou broeder Aukema niet voor deze noodzakelijkheid geplaatst worden, zoo is toch nog zijn vroegere belofte van kracht, dat hij alle ketterijen strijdende tegen de leer der Kerk zal verwerpen. Als dus de bewering van den broeder zou moeten beteekenen, dat hij alleen onder den band van Gods Woord ligt in tegenstelling met de Belijdenis, dan is dit een misverstand. Ook broeder Aukema ligt onder den band der Belijdenis plus de Drie Punten, zoolang hij zich blijft verbinden aan de Christelijke Gereformeerde kerken. Laat hem dit maar eens toetsen bij Kerkeraad en Classis en Synode en zien of het niet waar is.

2. Op onze bewering, dat we verschillende leden en ambtsdragers kennen, die het niet eens zijn met de Drie Punten en zich toch het Synodale juk laten welgevalen, zegt broeder Aukema: "Wat oordeelt gij uwen broeder of wat veracht gij uwen broeder?" etc. We antwoorden

den broeder, dat wij niemand hebben geoordeeld, doch van naakte feiten hebben gesproken. We kunnen die broeders wel bij name noemen. Dit is geen oordeel, maar alleen kennis geven van een bekend feit. Het overige van des broeders antwoord behoort niet aan mijn adres, maar aan het adres der Synode. Zeker, ik spreek er van, dat de Synode een juk op de schouderen der leden van de Christelijke Gereformeerde Kerk heeft geworpen. Dat juk draagt ook broeder Aukema, zoolang hij in de kerken is; hij kan dat toestemmen of ontkennen, dat verandert aan de zaak niets.

3. Ik kan des broeders beweren onder 3 alleen begrijpen als ik er uit verstaan mag, dat ook hij de meening is toegedaan, dat hij niet persoonlijk verantwoordelijk is voor de dwaalleer der Kerk. Toch is hij dat wel. Ik verwijs hem voor bewijs hiervoor naar hetgeen ik onder 1 schreef. Zoolang de broeder zijn belijdenis handhaaft en zijn belofte gestand doet, die hij in de Christelijke Gereformeerde kerken heeft afgelegd, is hij mede voor God verantwoordelijk voor hare leer, ook voor hare dwaalleer. Het schijnt haast alsof er hier ergens een schoen wringt bij broeder Aukema. Hiermede is ook 4 beantwoord.

5, 6. De broeder meent, dat wij niet verstaan wat conformeeren beteekent. Maar feit is, dat hij het zelf niet goed vat. Hij gaat van de gedachte uit, dat de zaak volkomen in orde is, als men slechts bij de Synode zijn bezwaar heeft ingediend en uitgesproken, dat men het met de Drie Punten niet eens is. Doch dat kan natuurlijk niet het einde zijn. Als men voor God bezwaard is in zijn geweten over de leer der Kerk waarin men altijd een plaats heeft gehad, dan dient men op de rechte wijze zulk een bezwaar in. Daarop moet natuurlijk ook volgen, dat zulk een bezwaar behandeld wordt, in dit geval door de Synode. En daarop volgt dan al weer van tweeën één: of de bezwaarde is door het antwoord, dat de Synode hem op zijn bezwaar gaf tevreden en zijn bezwaar is weggenomen, of zijn bezwaar is door het antwoord der Synode niet weggenomen. Dan blijft hij dus bezwaard. Maar dan volgt hieruit ook, dat hij voor zijn eigen geweten, als het de fundamenten der leer betreft, zoodat de Kerk tot afzetting toe de leeraars vervolgt, die niet overeenkomstig hare uitspraken het Woord kunnen bedienen, niet in zulk een Kerk meer tehuis behoort en dus de Kerk zal hebben te verlaten. We zeggen nog eens, ook in antwoord op hetgeen de broeder onder 7 zegt, dat hij dit spoedig zou gevoelen, zoo hij slechts kinderen ten doop zou brengen. Het ligt toch in den aard der zaak, dat als broeder Aukema zich stil houdt, hij eenvoudig de dwaalleer der Kerk en hare ongerechte handelingen stilzwijgend goedkeurt, ook al heeft hij eens een bezwaar ingediend en het dus de kerken laten weten, dat hij het toen niet eens was. Als hij nadat de Synode zijn bezwaar heeft beantwoord, zich stil houdt, dan wordt verwacht, dat zijn bezwaar is weggenomen door de Synode en dat hij het voorts wel eens is met die besluiten, waarmede hij het eerst niet eens kon worden. Zijn positie in de kerken is dan wel degelijk een onmogelijke

geworden. Reeds als lid, maar nog veel meer als ambtsdrager. Hoe broeder Aukema zich ook wende of keere, zoolang hij in de Christelijke Gereformeerde kerken is, is hij verantwoordelijk voor hare leer, en ligt hij ook onder den band der Drie Punten.

7. Wij verstaan niet, hoe broeder Aukema kan zeggen, dat wij er twee tegenstrijdige begrippen van Kerkrecht op na houden als we beweren, dat iemand de Drie Punten thans moet aanvaarden of zich aan het gezag der Synode onttrekken. Zeker, voor ons bewuszijn is het doen der Christelijke Gereformeerde kerken in den laatsten tijd hiërarchisch, pauselijk. Daarvan nemen we niets terug. Onder dat pauselijk gezag staat broeder Aukema met geheel de Kerk zoolang hij zich er aan onderwerpt. Dat is toch ook duidelijk. Wie zwijgt en blijft aanvaardt het juk der hiërarchie. Welnu, de eenigste weg, die iemand openstaat om van onder dat juk weg te komen is, dat hij breekt met de Kerk. Hoe broeder Aukema hieruit kan opmaken, dat we zoo onzinnig schrijven als hij dat voorstelt onder 7, namelijk, dat men een macht moet gehoorzamen, waaronder men niet staat, of zich moet onttrekken aan macht waaronder men niet staat, dat verklaren wij niet te vatten. Broeder Aukema staat wel onder de macht der Kerk, zoolang hij in de Kerk is.

Voorts schrijft broeder Aukema, dat het begin van de verkeerde handelingen reeds begonnen is bij de Bultema-zaak. Had nu onze criticus het artikel "Een Bedenklijk Standpunt" goed gelezen, dan zou hij dit niet hebben kunnen schrijven. Wat wij vroeger zelf handhaafden in dit opzicht, zoo stelt de broeder het voor, wordt nu oorzaak van ons beklag, omdat we thans zelf patient zijn. "Of," zoo vraagt de broeder, "deugt deze voorstelling niet." Neen, broeder Aukema, die voorstelling deugt niet. Als u nog weer het artikel wil lezen zal u wel een licht opgaan. Bij de zaak-Bultema zijn er geen interpretaties aan de Belijdenis toegevoegd, bij onze behandeling wel. Tegen dit laatste ging ons protest in het bewuste artikel. U schijnt bezwaar te hebben, dat een predikant in de Gereformeerde kerken beoordeeld wordt naar de Belijdenis. Dat is gebeurd met Bultema. Hierop hebben wij nooit iets tegen gehad. Wij zijn echter niet naar de Belijdenis beoordeeld, maar naar Synodale toevoegsels aan die Belijdenis. Dat is het punt, waarover het gaat. Dit verschil zal u ook wel kunnen zien, en tevens, dat uwe voorstelling van de zaak niet deugt.

Zeker, ik ben het ten volle eens met de last en volmacht, dat op vergaderingen van Gereformeerde kerken, de afgevaardigden gebonden zijn aan de Belijdenis. Ook houdt dit niet in, dat de Belijdenis onfeilbaar is, maar wel, dat de Gereformeerde Belijdenis voor mij de zuivere uitdrukking is van de waarheid van Gods Woord, op grond waarvan de Gereformeerde kerken zich vrijwillig in zeker kerkverband hebben vereenigd. En als het broeder Aukema belijft om dit een bedenkelijk standpunt te noemen, dan wijs ik hem er nog eens op, dat hij zelf vrijwillig op dit bedenkelijk standpunt is gaan staan, daar hij bij het afleggen zijner belijdenis beloofd heeft,

dat hij de leer der Kerk zou aanvaarden en verdedigen en alle ketterijen daartegen strijdende zou verwerpen. En op dat bedenkelijke standpunt staat hij heden ten dage nog. Zeker, ketterij is dwaalleer, die tegen de leer der Kerk ingaat. Voor een Gereformeerd mensch kan dat niet anders. Niet omdat hij in de Kerk blindelings gelooft; dit zou Roomsch zijn. Maar omdat hij met heel zijn hart overtuigd is, dat de Gereformeerde waarheid de waarheid is van Gods Woord. Dat dit ook zoo is met broeder Aukema heeft hij uitgesproken toen hij belijdenis aflegde in een Gereformeerde Kerk. En als de broeder zegt, dat dit verkeerd is, Roomsch is, en toch zoo maar blijft doorleven, dan is hij dubbelzinnig en hinkt hij op twee gedachten. Zeker, op dat standpunt staan ook onze kerken. Broeder Aukema behoort met zijn eigenaardige beschouwing ook niet bij ons, of hij moet overtuigd worden, dat zijn beschouwing niet deugt. Maar hij behoort met die beschouwing ook niet in de Christelijke Gereformeerde kerken en hij mag zoo niet de belofte handhaven, die hij heeft afgelegd, toen hij belijdenis deed.

Gaarne wisselen we echter weer van gedachten, broeder Aukema.

H. H.

INGEZONDEN

Beginnelsen Werken Door (Vervolg)

Hij kan nu eenmaal niet uit dat andere beginsel beginnen te leven, indien dat kon, moest men ook een ander mensch geworden zijn. Dit is ook het geval met dengene, die leeft uit het beginsel van genade. Ik weet wel, ook hier raakt men de volmaaktheid niet. Iemand die door de genade van onzen Heere Jezus Christus wedergeboren is, die leeft uit een nieuw beginsel. Dit nieuwe beginsel zal zijn denken, doen en laten beheerschen. Op elk terrein des levens zal zulk een persoon het laten uitkomen, dat hij niet meer leeft uit het beginsel der zonde. In biddend opzien tracht hij ook aan alle eischen van dit beginsel te voldoen. Bewust van zijn beperktheid zal hij toch trachten om in al zijn doen en laten, met Gods hulp, Gods wil te doen.

Nooit zal iemand, levend uit dat nieuwe beginsel, gaan zeggen: het is mij te zwaar of te moeilijk mijn taak te vervullen. Daarom dan ook, dat het voor een Christen nooit een vraag mag wezen of hij naar een theater, bioscoop, danszaal, kegelkamer mag gaan, of zich bezig houden met kaartspel. Nooit zal het bij hem opkomen om te streven naar vereeniging met de "American Federation of Labor." Zulk dingen behooren bij hem niet thuis. Hij kan zich niet indenken, dat er nog Christenen zijn, die uit het beginsel der genade leven, en nochtans vragen wat mag ik, en wat mag ik niet. Hij weet wat mag. Hij mag alleen uit het beginsel des geloofs leven.

En al het andere, wat uit een ander beginsel voortkomt, moet hij mijden. Dit is duidelijk. Als men toch zulke vragen gaat stellen, dan moet men trachten een overeenkomst te maken tusschen beide beginselen. En dit is precies de gedachte van het Modernisme. In het kamp van het Modernisme krioelt het van compromissen. Daar kan men — tenminste zoo wordt gezegd — vanuit twee beginselen leven. Daar sluit de wereld een verbond met de kerk.

De doorwerking van een beginsel strekt zich slechts niet tot een ethisch of religieus leven, doch dringt door tot alle levensuitingen. Het doet er niet toe op welk gebied men zich begeeft, hetzij op sociaal, politiek, commerciaal gebied, of op het terrein van onderwijs. Het neemt alles in beslag. Des Christens geheele leven zij een leven uit een nieuw beginsel. Daarom dan ook, dat de Christen zich niet thuis gevoelt in de Labor Unions; en daarom is het dat hij alle wereldsche vermakingen zal mijden. Levende uit zulk een beginsel zal hij zelfs niet eens vragen naar het hoeverre van het tegenovergestelde beginsel.

Doch er is meer.

Beginselen werken ook zóó door, dat zij altijd hun karakter blijven behouden. Aan de waarheid van dit feit zou men werkelijk gaan twijfelen, als men de besluiten nagaat van de hoogstaande kerkelijke vergaderingen. Daar kan het soms toch zoo wonderlijk toegaan, dat men niet weet of die besluiten werkelijkheid zijn of niet. Men zou haast gaan denken, dat men in een visioen was, als men leest wat er in de Acta Synodi staat van de laatste twee Synodale vergaderingen. Het is zeker niets nieuws, dat men in de grondwaarheden goed Gereformeerd kan zijn en toch afwijkende gevoelens kan hebben van Schrift en Belijdenis. Het gaat toch niet op, dat men zoo iets logische argumentatie wil noemen, is het wel? Volgens deze voorstelling zijn begrippen, beginselen, niet organisch aan elkander verbonden. En als dit niet het geval is, dan kan men het "Les idéés marchent" wel te grabbel werpen. Iemand die in de grondwaarheden Gereformeerd is, moet noodwendigerwijs dit in alle deelen zijn. Als men afwijkende gevoelens heeft van Schrift en Belijdenis, wijkt men ook af van de grondwaarheden. Men wil toch niet zeggen — om nu maar eens een voorbeeld te noemen — dat een ethisch theoloog goed Gereformeerd kan zijn in de grondwaarheden? De grondwaarheden zijn toch zekerlijk de uitgangspunten voor iemands geheele levens- en wereldbeschouwing? Om anders te redeneeren is het paard achter den wagen spannen.

Iemands opvatting van de eene of andere waarheid zoude een andere kunnen zijn, dan die de Kerk er op na houdt, doch dit zegt nog niet dat men daarom niet Gereformeerd is. Dit zoude een valsch conservatisme zijn. Want zóó zou de Kerk alleen de waarheid in pacht hebben, en dit is Roomsch. Het zou kunnen zijn dat de opvatting der Kerk niet deugd. Of is dit soms niet mogelijk? Het recht der kerken is wel terdege haar belijdenis te ontvouwen, en te zeggen of de een of andere per-

soon dwaalt in zijn opvatting van de belijdenis der Kerk. Doch voordat de Kerk tot zulk een besluit overgaat zal zij eerst zichzelf wel zeker mogen maken, dat men Gereformeerd is. Als de Kerk het recht voor de handhaving der waarheid niet bezit, zou er geen kerkelijke tucht noodig zijn, en zou de Kerk als genootschap ophouden te bestaan. Maar voor een Kerk te zeggen, dat iemand Gereformeerd is in de grondwaarheden, en het toch weer niet is, is dubbelzinnige taal. Zulke taal past nooit in een kerk van Jezus Christus, want dan kan zij wel vaarwel zeggen tegen haar tucht. Hoevele dienaren en leden van een kerkverband wijken niet af van de kerkelijke opvatting van Schrift en Belijdenis? Zekerlijk, men onderteeke de Formulieren van Eenigheid, doch stelt dit vast dat men nu allen gelijk denkt? Dat zij verre. Er zijn precies zooveel opvattingen van de Schrift en de Belijdenis als er leden tot een kerkverband behooren. Dit behoeft ons niet te verwonderen. Als wij allen gelijk dachten tot in alle bijzonderheden, zoude men geen kerkelijke tucht noodig hebben om de leer te handhaven. Nu is hier niet mede bedoelt een pleiten voor losbandigheid in de leer, of een vragen naar leervrijheid. We bedoelen juist het tegenovergestelde. Maar we wilden aantoonen den onzin om iemand de Kerk uit te werpen, die Gereformeerd is in de grondwaarheden, doch die het niet eens is met de opvatting der Kerk over een of andere waarheid. Beginselen werken toch immers dóór!

Wat moeten de jongere denkende leden der kerk toch wel van zulk een geharrewar zeggen. Het is ook geen wonder, dat een Gereformeerd denkend mensch met eenige verachting ziet naar zulk een historie. Het opkomend geslacht moet zoo verloren gaan. Wil men werkelijk de jongelui nog wijs maken, en als het ware blinddoeken, met zulk flauwe dingen. Verwacht men dan toch werkelijk, dat de zoogenaamde ongeletterde schare genoeg zal nemen met het uiten van zulk een onzin. Lees en herlees de verslagen der laatste twee Synoden, en laten die van zichzelf getuigen. Luister naar en lees de handelwijze van het eerwaarde Curatorium. Als men de fundamentele beginselen, die altijd van doorwerkende kracht zijn, had beginnen te bestudeeren, dan zou men zekerlijk bewaard zijn geweest voor de minder aangename geschiedenis van pas geleden.

Och, dat wij bidden voor het heil van Jeruzalem, en dat wij het zoeken in den weg van waarheid en recht.

A. C. BOERKOEL.

ATTENTION

TRUTH-LOVING FRIENDS

in any city or village, who are interested and would like to hear our Leaders on any question regarding our difference with the Synod of the Christian Reformed Denomination and its Three Points, kindly correspond with undersigned:

D. SWIETER,

Secretary of Lecture Committee.
821 Bemis Street, Grand Rapids, Mich.